

Λ/Θ Δημοτικό Σχολείο Ανάληψης Χερσονήσου
Ηράκλειο, Κρήτης
Τάξη: Γ

Συλλογή παραμυθιών
«Περιπέτειες... του νερού»

Σχολικό έτος 2012-13

Περιεχόμενα...περιπετειών...!!

- Μια τρομερή περιπέτεια στον Αποσελέμη.....Γιάννης Τσουκάκης
- Το κάστρο του Ερωδιού.....Γιάννης Μεσσανάκης
- Μια φανταστική παρέα στον Αποσελέμη.....Γκλεντίσα Κόλα
- Η χελώνα και ο πελαργός.....Κωνσταντίνος Μαθιουδάκης
- Ο ποταμός του Αποσελέμη..... Ανδρέας Μπόιερ
- Οι άνθρωποι μετά από καιρό προστατεύουν τους
υγρότοπους!.....Εμμανουέλα Βισκαδούρου
- Παραμυθένιος Αποσελέμης.....Κατερίνα Χότζα
- Η ιστορία της χελώνας.....Γιώργος Ανδρικήκης
- Η ζωή σε έναν υγρότοπο είναι περιπετειώδης.....Κάλλια Κατεργαράκη
- Η πιο ωραία περιπέτεια.....Μιχάλης Χατζάκης
- Η παρέα μαθαίνει πολεμικές τέχνες.....Μανώλης Χατζάκης
- Το μεγάλο πάρτι.....Βάνια Ρουσσινόβα
- Η περιπέτεια των ζώων.....Νίκος Μποτζάκης
- Τα αβγά του Αργυροπελεκάνου.....Γιώργος Αναγνωστάκης
- Κάτι περίεργο συμβαίνει στον υγρότοπο του
Αποσελέμη.....ΜάνοςΧαιρέτης

Κάθε ιστορία μας συνοδεύεται από μία νερένια..παραμυθοζωγραφιά!!

Εκπαιδευτικός: Άννα Καψάλη

«Μια τρομερή περιπέτεια στον Αποσελέμη...»

Μια φορά και έναν καιρό, σε έναν υγρότοπο μακρινό ζούσε ένα κοτσουφάκι , που το λέγανε Πίπη.

Ο Πίπης ζυγίζει 50 γραμμάρια. Το αγαπημένο φαγητό του Πίπη είναι τα μικρά σκουληκάκια. Όμως ο Πίπης φοβόταν πολύ τους ανθρώπους και ιδιαίτερα τους κυνηγούς. Οι αγαπημένοι φίλοι του Πίπη είναι η Λούλα, η λιβελούλα και ο Γκάθι το αγκάθι .

Μια μέρα ο Πίπης , η Λούλα και ο Γκάθι καθώς παίζανε στο κλαδί ενός δέντρου, άκουσαν πολύ δυνατούς πυροβολισμούς. Ένας κυνηγός, ένας κυνηγός ,φώναξε δυνατά ο Πίπης!

-Γρήγορα να κρυφτούμε πίσω από αυτή τη λυγαριά , φώναξε η Λούλα και κρύφτηκαν πίσω από τη λυγαριά .

Όμως η λυγαριά ήταν πίσω από τις εκβολές του Αποσελέμη , του ποταμού που καταλήγει στη θάλασσα. Μια στιγμή και για κακή του τύχη, γλιστρά ο Γκάθι. Γλίστρησε και έπεσε στις εκβολές του ποταμού με αποτέλεσμα να κατευθύνεται προς τη θάλασσα .

-Βοήθεια , βοήθεια , φώναξε ο Γκάθι και εκείνη τη στιγμή ήταν εκεί μια φαλαρίδα . Τον άκουσε και έσωσε τον Γκάθι.

-Χίλια ευχαριστώ, είπε ο Γκάθι στη φαλαρίδα. -

Παρακαλώ ,είπε η φαλαρίδα . -

Μπορείς να με πας σε αυτή τη λυγαριά, είπε ο Γκάθι στη φαλαρίδα.

-Φυσικά και μπορώ , είπε η φαλαρίδα και τον πήγε στη λυγαριά. Εκεί συνάντησε τους φίλους του .

-Πού ήσουν; τον ρώτησε ο Πίπης.

-Ήμουν στον ποταμό.

-Εντάξει ,είπε ο Πίπης.

-Πάμε μια βόλτα; ρώτησε η Λούλα.

-Ναι, είπαν ο Πίπης και ο Γκάθι.

Περπατούσαν και μια στιγμή είδαν μια παράξενη παρέα. Ήταν η Λόνα η χελώνα, η Λίδα η ζουρίδα, ο Πέτρος ο σβούρος και η Τίτα η Πέτρα.

-Τι κάνετε εσείς εδώ; ρώτησε η Λόνα η χελώνα τον Πίπη, την Λούλα και τον Γκάθι.

-Ήρθαμε μια βόλτα.

-Ναι, όμως πρέπει να φύγετε γιατί εμείς θέλουμε να παίξουμε εδώ, είπε η Τίτα η Πέτρα στον Πίπη. Κι έτσι τσακώθηκαν.

Τελικά υπερίσχυσε η παράξενη παρέα και ο Πίπης η Λούλα και ο Γκάθι αναγκάστηκαν να παίξουν αλλού.

Έψαχναν έψαχναν, αλλά το μοναδικό μέρος, ήταν ένα κομμάτι του ποταμού που είχε πολλά σκουπίδια.

-Πωπώ πόσα σκουπίδια έχει εδώ! είπε η Λούλα.

-Ναι, όμως μπορούμε να καθαρίσουμε λίγο το χώρο από τα σκουπίδια είπε ο Πίπης και ο Γκάθι. Μάζευαν μάζευαν... για πολλή ώρα, αλλά τα σκουπίδια ήταν τόσο πολλά, που δε μπορούσαν να τα καταφέρουν. Έπρεπε να προσπαθήσουν περισσότερο. Προσπάθησαν πάρα πολύ και τελικά τα κατάφεραν. Έτσι λοιπόν πλέον υπήρχε χώρος για να παίξουν χαρούμενοι.

-Μα αυτοί οι άνθρωποι, δεν προσέχουν καθόλου το περιβάλλον; είπε η Λούλα.

-Καθόλου συμφώνησαν ο Πίπης και ο Γκάθι.

-Βαρέθηκα, πάμε κάπου αλλού.

-Ναι!!! Είπαν με μια φωνή η Λούλα και ο Γκάθι. Έτσι λοιπόν, πήγαν να φωνάξουν το φίλο τους τον Κάρι το καβούρι.

Όμως η μαμά του Κάρι, είπε στα παιδιά πως ο Κάρι ήταν στη θάλασσα βόλτα με το μπαμπά του. Βράδιασε και έπρεπε κάθε πανιδοπαιδί να γυρίσει στο σπίτι του.

-Καληνύχτα, είπαν τα παιδιά,αποχώρησαν και πήγε το καθένα σπίτι του.

Το άλλο πρωί ξύπνησε ο Πίπης και έφαγε το πρωινό του που είναι κόρν φλέικς από σκουλήκια και γεμάτος ενέργεια, βγήκε να παίξει. Φώναξε τη Λούλα που μένουν στην ίδια γειτονιά και μετά πήγαν να φωνάξουν το Γκάθι. Μόλις συναντήθηκαν με το Γκάθι γρήγορα πήγαν να παίξουν στην άμμο.

-Να φτιάξουμε ένα κάστρο ρώτησε ο Πίπης.

-Ναι, είπαν η Λούλα και ο Γκάθι .Έφτιαξαν τις πόρτες, έφτιαξαν τους πύργους, έφτιαξαν τα τείχη και έτοιμο το κάστρο τους.

-Τι ωραίο κάστρο,είπε η Λούλα!

-Ναι, πολύ ωραίο, είπε ο Πίπης .

-Όντως, είπε ο Γκάθι.

Μόλις τελείωσαν το κάστρο αποφάσισαν να παίξουν σε μια παιδική χαρά. Όμως αυτή η παιδική χαρά είχε ένα μικρό πρόβλημα . Ήταν γεμάτη από βρώμικο νερό.

-Ωχ , τι θα κάνουμε; ρώτησε η Λούλα.

-Θα το καθαρίσουμε, είπε ο Γκάθι και αμέσως άρχισαν να αδειάζουν το νερό με τα κουβαδάκια ασταμάτητα. Κατάφεραν και άδειασαν το νερό, παίζοντας χαρούμενοι, ώσπου νύχτωσε και πήγαν να κοιμηθούν.

-Καληνύχτα, είπαν τα πανιδοπαιδιά και πήγαν για ύπνο.

Κοιμήθηκαν χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι μέχρι το πρωί, ικανοποιημένοι για ό,τι είχαν πετύχει όλη την ημέρα ...

«Το κάστρο του Ερωδιού»

Μια φορά κι έναν καιρό, στην άκρη ενός μικρού χωριού, υπήρχε ένας όμορφος υγρότοπος. Ήταν τόσο όμορφος, που τα απογεύματα γέμιζε ο τόπος με χαρούμενες φωνούλες, που πήγαιναν εκεί για να παίξουν και να θαυμάσουν την ομορφιά της φύσης. Η βλάστηση τριγύρω ήταν πλούσια, μια και η χλωρίδα του τόπου είναι υδροχαρής.

Εμένα μου άρεσε πάντα να κάθομαι στις καλάμιές. Ήθελα να ακούω τον ήχο που έβγαινε από τις φυλλωσιές τους, όταν φυσούσε αεράκι. Μέρες παρατηρούσα ένα πανέμορφο πουλί που προσπαθούσε να φτιάξει τη φωλιά του. Η παρουσία μου δεν τον τρόμαζε καθόλου. Άνοιγε τα μεγάλα άσπρα φτερά του, πετούσε μέχρι την άκρη της θάλασσας και όταν έβρισκε τα κατάλληλα υλικά, άνοιγε το μεγάλο ράμφος του και το άρπαζε για να συνεχίσει το έργο του. Ερωδιό τον έλεγαν. Το καταφύγιό του ήταν έτοιμο και δεν άργησαν να έρθουν κι άλλα πουλιά, όπως μια αλκυόνη, μια φαλαρίδα, κατσουλιέρηδες και μικρά αμφίβια, γυρίνοι και άλλα πολλά από το πλήθος της πανίδας.

Ένα ωραίο ανοιξιάτικο πρωινό και ενώ όλα είχαν βρει τον δρόμο τους στο καταφύγιο των πουλιών, ένας παράξενος θόρυβος αναστάτωσε τα πουλιά που πετάγονταν φοβισμένα μέσα από τις καλάμιές. Ωχι!! Η φωλιά του ερωδιού, σκέφτηκα και πριν προλάβω να φτάσω εκεί κοντά, είδα τη φωλιά του να πέφτει κάτω και από πάνω μια στίβα με καλάμια. Δεν ήταν δυνατόν, σκέφτηκα, αυτός είναι ο κόσμος μας, το βασίλειό μας, δεν πρέπει να το αφήσουμε να συμβεί. Άκουσα να λένε, ότι τώρα, ο καιρός ζέστανε, ο υγρότοπος μάζευε πολλά κουνούπι και ήταν πολύ ενοχλητικά για εμάς τους ανθρώπους.

Ο ερωδιός έβλεπε το σπίτι του να χάνεται και πετούσε πάνω από το ποτάμι απογοητευμένος. Ήθελα να πετάξω και εγώ μαζί του, να του πω ότι

εμείς, οι φίλοι του, θα σταματούσαμε αυτό και θα μπορούσε και πάλι να πετάει ελεύθερος και να ψαρεύει. Ο ερωδιός πετούσε ώρα πολλή στον ηλιόλουστο ουρανό. Δεν ήξερε πού να πάει. Ήξερε μόνο πως γύρευε έναν τόπο όπου οι κάτοικοι να αγαπούν αυτά που τόσο γενναιόδωρα τους προσφέρει η φύση.

Μετά από πολλές ώρες πτήσης, στάθηκε στη χορταριασμένη όχθη μιας ήσυχης λιμνολακούβας. Θα επέστρεφε την άλλη μέρα να δει τι είχε απομείνει απ' το σπίτι του. Μη χάνοντας ούτε ένα λεπτό, μάζεψα όλους τους φίλους μου που ήταν πρόθυμοι να βοηθήσουν. Πήραμε τα κουβαδάκια μας, τις τσουγκράνες μας και τα φτυαράκια μας και πέσαμε με τα μούτρα στη δουλειά. Άλλοι κουβαλούσαν βότσαλα απ' την παραλία, άλλοι έσκαβαν να βρουν πάλι νερό, άλλοι μάζευαν πέτρες κι άλλοι προσπαθούσαν να χαλάσουν το βουνό από χώμα που όλη μέρα κουβαλούσε ο φορτωτής. Σωστό εργοστάσιο!

Σιγά-σιγά άρχισε να φαίνεται το ψηλό τείχος από άμμο και πέτρες που είχαμε φτιάξει. Στη μέση του τείχους, ένα μεγάλο κάστρο δίπλα στην όχθη του ποταμού, τα καλάμια που με τόσο κόπο είχαμε καρφώσει πάλι στη γη.

Το πρωί μας βρήκε να καμαρώνουμε το φρούριό μας. Ήταν το μεγαλύτερο κάστρο που είχε δει ποτέ κανείς σε παραλία. Τα πουλιά άρχισαν σιγά σιγά να μαζεύονται, αν και έδειχναν ότι το μέρος αυτό τους φαινόταν κάπως αλλιώτικο. Έφαχνα να βρω τον ερωδιό μα εκείνος ε φαινόταν πουθενά.

Κουρασμένος, λυπημένος, ο ερωδιός έκατσε να ξεκουραστεί στο καλάμι μιας λεύκας.

-Καλημέρα!! Άκουσε τότε μια φωνή να λέει! Μια δροσοσταλίδα το κοίταξε χαμογελαστή. Ο ερωδιός ένωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά!

-Καλημέρα! Της απάντησε. Εσύ από πού έρχεσαι;

-Έφυγα από τη θάλασσα, του είπε και ανέβηκα ψηλά. Από εκεί φαίνονται όλα όμορφα. Γοητεύθηκα από την εντυπωσιακή θέα και θέλω να γυρίσω πίσω. Είδα ένα πανέμορφο κάστρο, που να και κάστρο έμοιαζε με

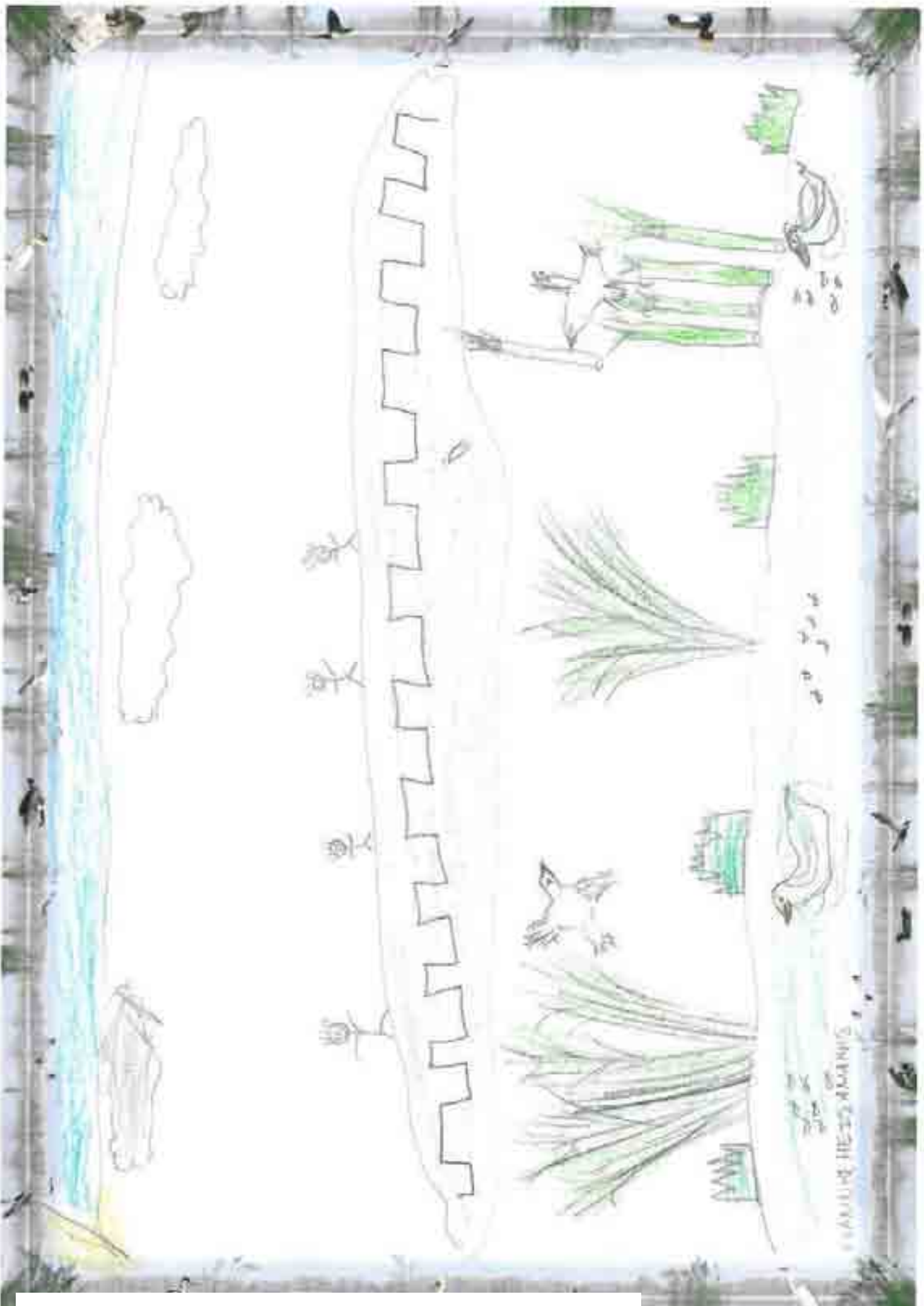
βασίλειο. Μπορείς να με πας; Να εκεί κάτω που φαίνεται η θάλασσα, εκεί είναι.

Ο ερωδιός πήρε τη δροσοσταλίδα στην πλάτη του και γεμάτος περιέργεια πέταξε προς το μέρος που του είχε δείξει.

Δεν πίστευε στα μάτια του! Τι υπέροχο τοπίο!! Μήπως ονειρευόταν; Πού είναι αυτά τα τεράστια σίδερα που είχαν ρημάξει τη ζωή του την προηγούμενη μέρα; Το περίμενε με αγωνία να τον βάλω στη θέση του. Στην κορφή του κάστρου. Εκεί που κυμάτιζε μια μικρή πράσινη σημαϊούλα. Τα παιδιά φώναζαν χαρούμενα. Απ' τις φυλλωσιές πετάχτηκαν πουλιά που χόρευαν κι αυτά χαρούμενα. Οι πάπιες κολυμπούσαν καμαρωτές και έδειχναν να απολαμβάνουν αυτήν την αλλαγή. Εμείς, ακοίμιστοι στρατιώτες στο κάστρο και βασιλιάς ο ερωδιός.

Καθισμένος στην κορφή του κάστρου, κατάλαβε πως είχε βρει επιτέλους αυτό που γύρευε και αυτό θα υπήρχε πάντα στην καρδιά του!

Ήταν τόσο συγκινημένος, που δεν κατάλαβε αν αυτό που έπεσε από τα μάτια του ήταν δάκρυ ή η δροσοσταλίδα που κουβαλούσε στην πλάτη του...

雙
雙
雙
雙

雙
雙
雙
雙

«Μια φανταστική παρέα στον Αποσελέμη»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μεγάλη παρέα στον ποταμό Αποσελέμη. Η αγαπημένη και μεγάλη παρέα ήταν: τα πουλιά, ο δενδροβάτραχος, οι χελώνες, τα ψάρια και τα φυτά. Όλοι αυτοί ήταν η πιο μεγάλη παρέα. Περνούσαν τόσο ωραία και τόσο γαλήνια. Κάθε ώρα, κάθε μέρα, κανείς δεν μπορεί να το φανταστεί! Όλα κυλούσαν υπέροχα στον υγρότοπο.

Μια πάπια περίμενε να σπάσουν τα αβγά της και να εμφανιστούν μικρά παπάκια. Ξέχασα να σας πω ότι, ο πελαργός που «μοίραζε» τα αβγά, πέταξε κατά λάθος αντί για το αβγό της πάπιας, ένα μικρό κροκοδειλάκι πράσινο, γλυκούλι και χαριτωμένο αλλά... όλα τα ζώα εκεί δεν το συμπαθούσαν! Περνούσαν και άλλες πολλές μέρες. Ο κροκόδειλος είχε μεγαλώσει πια αλλά συνέχισαν να μην το συμπαθούν επειδή αυτός ήταν διαφορετικός από τους άλλους. Μια μέρα όλα τα ζώα τον είδαν ότι βοήθησε μια φαλαρίδα που είχε χτυπήσει. Όλα τα ζώα είχαν στεναχωρηθεί που δεν του έδιναν σημασία τόσο καιρό. Του ζήτησαν συγνώμη. Ο κροκόδειλος όμως ήταν καλόκαρδος και συγχώρησε όλα τα ζώα. Όταν πετούσαν οι άνθρωποι σκουπίδια ο κροκόδειλος τους τρόμαζε. Σε κάτι ήταν χρήσιμος ο κροκόδειλος...όλοι είναι χρήσιμοι. Όμως ο πελαργός πετούσε αβγά όπου ήθελε. Αντί να τα πετάξει σε μία πάπια, τα πετούσε σε έναν κύκνο. Μια άλλη μια μέρα, ο πελαργός παρέδωσε ένα αβγό πάπιας σε μια χελώνα άλλοτε σε μια φαλαρίδα ένα αβγό χήνας. Όλα τα ζώα αναρωτιούνταν τι να κάνουν στον πελαργό για να μη πετά όπου θέλει τα αβγά άλλων πουλιών και ζώων. Άλλο παραγγέλνουν και άλλο δίνει ο πελαργός. Τι να κάνουν;

- Εγώ λέω να τον στείλουμε εξορία. Τι λέτε; Είπε μια χελώνα που την έλεγαν χελωνίτσα-Λίτσα. Πετάχτηκε ο βουβαλοβάτραχος και είπε: «Έχω μια καλύτερη ιδέα. Μπορούμε να σκάσουμε στο χώμα και όταν κατέβει για να

αφήσει κανένα αβγό θα πέσει κάτω». Ένας κύκνος, από την ομάδα της ορνιθοπανίδας είπε: «όταν κατέβει από τα ψηλά και με δει θα τρελαθεί από την ομορφιά μου και θα με ερωτευτεί. Έτσι θα έρθει κοντά μου και θα τον πιάσετε και θα τον δέσετε, είπε η Νεφέλη-πετιφέλι. Ο αργυροπελεκάνος είπε ότι θα ήταν καλύτερα να μην έδιναν σημασία και να έκαναν ότι δεν υπάρχει. Ο λευκοτσικνιάς δεν άκουγε από αυτά που έλεγαν! Μόνο έτρωγε ψάρια και τίποτα άλλο. Μια στιγμή τον είδε μια φαλαρίδα και του φώναξε...όλοι προσπαθούσαν να σκεφτούν τι να του κάνουν. Η ιδέα του βατράχου, δηλαδή να σκάσουν και όταν κατέβει να πέσει κάτω και μετά να τον απαγάγουν και να τον δέσουν για να μην πετάει τα αβγά όπου θέλει.

Σας υπόσχομαι ότι δεν θα το ξανακάνω, θα προσέχω πού θα μεταφέρω τα αβγά που μου παραγγέλνετε. Μια λιβελούλα πήρε τον λόγο και είπε: «ελπίζω αυτό που λες, να είναι αλήθεια και όχι ψέμα».

-Αλήθεια δεν θα το ξανακάνω, σας το υπόσχομαι! Απάντησε ο πελαργός. Ο σκουφοβουτηχτάρης χάζευε και έβλεπε ποιο ψάρι θα έτρωγε.

-Μμμιαμμιι!!! Τι ωραία ψάρια!! Μου γουργουρίζει η κοιλίτσα μου για λαχταριστά ψάρια.

-Ξύπνα, ξύπνα δεν βλέπεις πως έχουμε να λύσουμε το πρόβλημά μας.

-Τι να συζητήσουμε;

-Εεεε...το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε με τον πελαργό. Πετάχτηκε ξαφνικά ο κροκόδειλος...

-Εσύ μόνο χαζεύεις! Φώναξε η χελωνίτσα-λίτσα στο σκουφοβουτηχτάρι που μονίμως ήταν αφηρημένος.

-Καλά, καλά...συνεχίστε εσείς και εγώ ακούω... Άντε, άντε θα μιλήσετε ποτέ; Τι με κοιτάτε; Μιλάτε. Το σκουφοβουτηχτάρι δεν άκουγε. Ζώα και φυτά σκέφτηκαν να κρυφτούν και να τον τρομάξουν. Κρύφτηκαν λοιπόν. Το σκουφοβουτηχτάρι δεν το πήρε είδηση ότι είχαν κρυφτεί αλλά τα ζώα βαρέθηκαν και τον τρόμαξαν. Και έτσι άκουγε. Ο πελαργός πλέον δεν πετούσε

όπου ήθελε τα αβγά αλλά τα μετέφερε εκεί που έπρεπε. Στο τέλος έζησαν αυτοί καλά... και εμείς καλύτερα!

Polina

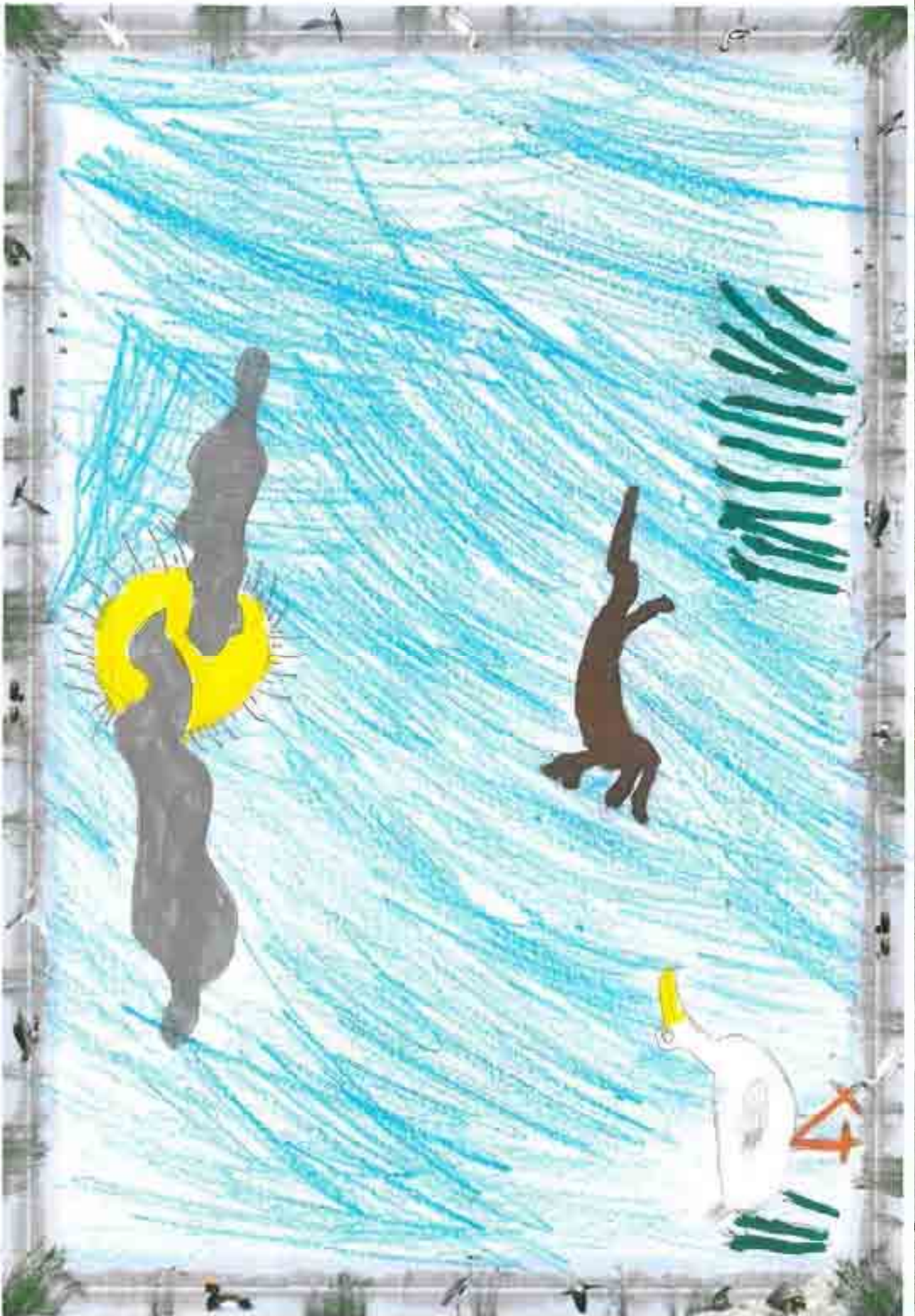
«Η χελώνα και ο πελαργός»

Μια μέρα πριν από πολύ καιρό ήταν σε έναν υγρότοπο μια χελώνα και μια ζουρίδα. Την επόμενη μέρα ήρθε κι ένας πολύ τρομακτικός πελαργός. Η ζουρίδα φώναζε και τους ξύπνησε όλους!! Η χελώνα της είπε να σταματήσει να φωνάζει. Ο πελαργός, πέταξε μακριά, πολύ μακριά! Αργότερα, ήρθε ο πελαργός πίσω και η ζουρίδα πετάχτηκε πάνω του. Τον έπιασε στα πράσα. Η χελώνα του είπε να την αφήσει για να του πει τι ήθελε από εμάς. Τότε μας είπε τι ήθελε. Και ξέρετε τι ήταν αυτό; Ήθελε να γίνει φίλος μας! Η χελώνα είπε στον πελαργό ότι θα το σκεφτούν με τη ζουρίδα και να έρθει ξανά το απόγευμα.

Μόλις ήρθε το απόγευμα εμφανίστηκαν και η χελώνα με τη ζουρίδα. Αποφάσισαν να περιμένουν. Ο πελαργός έφτασε για να ακούσει ο ίδιος τι θα του πουν. Η χελώνα λοιπόν, του είπε πως δεν ήθελε να γίνουν φίλοι, νόμισε πως θα τους έτρωγε. Ο πελαργός όμως της απάντησε πως δεν θα τους έτρωγε και τότε η χελώνα άλλαξε γνώμη. Μόλις όμως έφυγε η ζουρίδα, η χελώνα ζήτησε να του πει κάτι.

«Θα γίνεις φίλος μας, αλλά θα κάνεις ό,τι σου πούμε. Δεν θα κοιμάσαι μαζί μας και δεν θα ροχαλίζεις.» Το άλλο πρωί ήρθε ένας κωνσταντινοκέφαλος. Τότε ξαφνικά, χωρίς λόγο έφαχνε τον αδελφό του ο πελαργός. Πήγε σπίτι του, πήγε στους γειτόνους του και ήταν τόσο λυπημένος. Τον έφαχνε παντού. Δεν ήταν πουθενά. Άκουσε όμως τη φωνή του πελαργού, πήγε προς τα εκεί, τον είδε, τον αγκάλιασε και του είπε: «Είμαι ο κωνσταντινοκέφαλος, ο αδελφός σου. Ήρθα εδώ γιατί το σπίτι μου καταστράφηκε από έναν σορό σκουπίδια και έτσι ήρθα να μείνω μαζί σου»

Και έζησαν αυτοί καλά.. και εμείς καλύτερα!

«Ο ποταμός Αποσελέμης»

Μια φορά και έναν καιρό, ήμουν εγώ ο Ανδρέας που επισκέφθηκα ένα υγρότοπο, τον Αποσελέμη. Μου άρεσε πάρα πολύ, όμως κάτι με στενοχώρησε. Εκεί υπήρχαν πάρα πολλά βρώμικα πράγματα και σκουπίδια. Μάλλον οι άνθρωποι δεν σέβονταν το περιβάλλον. Δεν έπρεπε να πετούν σκουπίδια. Ούτε επιτρεπόταν να βάλουν φωτιά όπως έκαναν για τη διασκέδασή τους. Τρόμαξαν τα ζώα και εκείνα έφυγαν. Δεν ξέρω αν θα επιστρέψουν πάλι πίσω. Τα ζώα πρέπει να μένουν στον ποταμό, γιατί είναι ο τόπος τους. Όπως εμείς οι άνθρωποι έχουμε τα σπίτια μας. Όπως θέλουμε να μας σέβονται, πρέπει και εμείς να σεβόμαστε τους κανόνες του υγροτόπου. Αν ήμασταν εμείς η πανίδα της φύσης και εκείνοι οι άνθρωποι θα θέλαμε να μας συμβεί το ίδιο;

Πρέπει λοιπόν εμείς τα παιδιά να εξηγήσουμε στους μεγάλους γιατί δεν πρέπει να πετάμε σκουπίδια, να βάζουμε φωτιές και να ενοχλούμε τα ζώα. Πρέπει να σεβόμαστε όλους τους κατοίκους των ποταμών και των λιμνών και όλων των υγροτόπων.

Μπορεί εμείς να μη ζούμε στις λίμνες, εκείνα να μην ξέρουν τη γλώσσα μας, αλλά έχουν δική τους γλώσσα. Ίσως να είναι διαφορετική, όμως ο σεβασμός ισχύει για όλους μας.

Κι αν καμιά φορά κάνουμε λάθη, μόλις το καταλαβαίνουμε πρέπει να τα διορθώνουμε. Όσοι γνωρίζουμε πώς συμπεριφερόμαστε στους υγροτόπους, πρέπει να ενημερώνουμε και να εξηγούμε σε όσους δε γνωρίζουν τους κανόνες που πρέπει να ακολουθούμε.

Ακόμα, πρέπει να φροντίσουμε να ενημερώσουμε τους κυνηγούς που σκοτώνουν τα ζώα ή τα πληγώνουν πως κάνουν μεγάλο πρόβλημα στη φύση. Πάντα θα πρέπει να σκεφτόμαστε αν θα μας άρεσε να μας συμπεριφέρονται όπως εμείς το κάνουμε στα ζωάκια. Πρέπει πρώτα να σκεφτόμαστε πώς να

βοηθούμε τα ζώα, γιατί βοηθώντας τα ζώα προστατεύουμε και τον άνθρωπο. Υπάρχουν και πάρα πολλοί νόμοι που προστατεύουν τα ζώα.

Θα έπρεπε λοιπόν να τιμωρούνται αυστηρά, όσοι δεν υπακούν στους νόμους και κάνουν κακό στο περιβάλλον και στα ζώα. Βλέπουμε συχνά τα ζώα είτε να επιτίθενται στους ανθρώπους, αν είναι μεγάλα, είτε να φεύγουν αν είναι μικρόσωμα, επειδή φοβούνται. Βέβαια τα περισσότερα ζώα της πανίδας με εμάς τα σκυλάκια είναι πολύ πιο φιλικά επειδή ξέρουν πως τα αγαπάμε πολύ!

Θυμόμαστε λοιπόν, πάντα να φροντίζουμε το περιβάλλον, να μην πετάμε σκουπίδια και να προσέχουμε τα ζώα, πιο πολύ αυτά που κινδυνεύουν!

Ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε, να οργανώσουμε εκδρομές στη φύση, φέρνοντας κοντά μας τους μεγάλους να προσπαθήσουμε να μην ακουμπήσουμε «ξανά» τη φύση.

Εμείς τα παιδιά αν ενωθούμε και ενημερώσουμε τους μεγάλους θα προστατεύσουμε όλα τα ζώα της γης. Και τα ποτάμια και τις λίμνες από όλες τις βρώμικες ουσίες και τα σκουπίδια. Εμείς με την τάξη μου έχουμε ήδη υιοθετήσει έναν υγρότοπο που τον έχουμε επισκεφθεί πολλές φορές και τον προσέχουμε σαν τα μάτια μας. Έχουμε πάει εκεί και με τους γονείς μας, για να δουν και οι ίδιοι τι κακό προκαλούμε στη φύση.

Εμείς έχουμε μάθει να προστατεύουμε τον υγρότοπο και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε για πάντα. Γι' αυτό λοιπόν και όλοι εσείς φροντίστε να μάθετε πώς να προστατεύσετε τους υγροτόπους και όλα τα ζώα της πανίδας που κατοικούν κοντά μας και μοιραζόμαστε αυτόν τον πλανήτη.

AUSPTAS
MITONG

«Οι άνθρωποι μετά από καιρό προστατεύουν τους υγροτόπους»

Σ' έναν πανέμορφο υγρότοπο που ονομαζόταν Αποσελέμης, ζούσαν πολλά ζώα από την πλούσια πανίδα που κατοικεί σε αυτήν την περιοχή. Αλλά τα πιο έξυπνα και τα πιο γλυκά ζώα ήταν ο αργυροπελεκάνος, η νεροχελώνα, ο δενδροβάτραχος και ο κύκνος. Ο αργυροπελεκάνος είναι άσπρος, αλλά και ο κύκνος είναι άσπρος και μοιάζουν πολύ! Επίσης, ο δενδροβάτραχος και η νεροχελώνα είναι πράσινοι και μοιάζουν κι αυτοί πολύ καθώς είναι ενδημικά είδη της περιοχής. Είναι λοιπόν όλοι μαζί μια πολύ αγαπημένη παρέα.

Μετά από έναν μήνα, ο δενδροβάτραχος βρήκε μια δενδροβατραχίνα και παντρεύτηκαν. Για παρανυφάκια έβαλαν γυρίνους και κουμπάρο και κουμπάρα έβαλαν τον κύκνο και τη νεροχελώνα. Στον γάμο τους ήρθε πολύς κόσμος, ήπιανε, φάγανε φύκια, μερικοί μέθυσαν αλλά γενικά όλοι πέρασαν τέλεια!

Έπειτα ο δενδροβάτραχος και η δενδροβατραχίνα έκαναν πέντε γυρίνους, το πρώτο ήταν αγοράκι, έκανε πολλές σκανταλιές, το δεύτερο και το τρίτο ήταν κοριτσάκια και ήταν πολύ ήσυχα και γλυκά. Το τελευταίο ήταν τόσο όμορφο και έξυπνο, που το ζήλευαν τα αδελφάκια του.

Μια μέρα όμως κάποιοι τουρίστες πήραν τα μικρά, τους γυρίνους και τα πήγαν στο σπίτι τους. Ο κύκνος, ο αργυροπελεκάνος και η νεροχελώνα ειδοποίησαν τον δενδροβάτραχο και τη δενδροβατραχίνα γι' αυτά που έγιναν. Ο δενδροβάτραχος και η δενδροβατραχίνα έπρεπε να κάνουν κάτι. Οι άνθρωποι που πήραν τους γυρίνους, τους έβαλαν σ' ένα κουτί με νερό. Ο κύκνος άνοιξε το πορτομπαγκάζ, η νεροχελώνα πήρε τους γυρίνους και ο αργυροπελεκάνος τους πήρε και πέταξαν για να επιστρέψουν τους γυρίνους. Ο δενδροβάτραχος και η νεροχελώνα πήγαν στους τουρίστες και τους είπαν ότι τα ζώα από τον υγρότοπο δεν κάνει να τα παίρνουν γιατί έτσι μπορεί να πεθάνουν. Τότε οι τουρίστες, κατάλαβαν το λάθος που είχαν κάνει και είπαν

να μην το ξανακάνουν. Ένωσαν ευχαρίστηση που είχαν πια τα μικρά τους κοντά τους.

Ο αργυροπελεκάνος, η νεροχελώνα και ο κύκνος είπαν να πάνε ένα ταξίδι. Πήραν μαζί τους και τη δενδροβατραχοοικογένεια. Εκεί πέρασαν τέλεια. Ο αργυροπελεκάνος και η νεροχελώνα ήταν συνέχεια στην πισίνα του ξενοδοχείου, ενώ ο κύκνος και η δενδροβατραχοοικογένεια είχαν πάει να παίξουν ring-rong.

Τη μέρα της επιστροφής από το υπέροχό τους ταξίδι, είπαν να γυρίσουν πίσω στο σπίτι τους και να κάνουν το τραπέζι στον αργυροπελεκάνο, τη νεροχελώνα και τον κύκνο. Ήπιαν υγροτοκρασί, έφαγαν φυκιοψαρόσουπα ενώ για τους γυρίνους έφτιαξαν φυκιοκρεμα! Χόρεψαν, τραγούδησαν και πέρασαν μια εξαιρετική μέρα. Στο τέλος, πήγαν όλοι στα σπίτια τους και κοιμήθηκαν.

Ώσπου μια μέρα ξαφνικά, ένα νέο πρόβλημα ήρθε να ταραξεί τα νερά τους. Ήρθε ένα τεράστιο φορτηγό και έριξε τα σκουπίδια του που περίσσεψαν στον υγρότοπο Αποσελέμη. Τότε ο δενδροβάτραχος, η νεροχελώνα, ο κύκνος και ο αργυροπελεκάνος αποφάσισαν να κάνουν ένα συμβούλιο γιατί έπρεπε να μιλήσουν γι' αυτό το θέμα και να ενημερώσουν και τα υπόλοιπα ζώα. Κάτι έπρεπε να κάνουν! Έπρεπε να δράσουν! Στο τέλος, βρήκαν τι θα έκαναν. Αφού μάζεψαν όλα τα μέλη της πανίδας του Αποσελέμη για να μαζέψουν τα σκουπίδια και να τα επιστρέψουν πάλι στα φορτηγά τους και να γράψουν ένα σημείωμα που θα λέει πως αν τα ξαναπάνε στον υγρότοπό τους θα τα βρύνε την επόμενη φορά στα σπίτια τους. Οι άνθρωποι μέχρι τότε δεν είχαν καταλάβει την καταστροφή που προκαλούσαν στον υγρότοπο. Τότε αποφάσισαν να μην το ξανακάνουν και να ζητήσουν ένα πολύ μεγάλο «συγγνώμη» για όσα έκαναν.

Από τότε ζούσαν πάντα με ασφάλεια και ησυχία, επειδή οι άνθρωποι είχαν καταλάβει τι έπρεπε να κάνουν και πώς να προστατεύσουν τους υγροτόπους. Τότε όλοι φώναζαν δυνατά «σώστε τους υγροτόπους!»

«Παραμυθένιος Αποσελέμης»

Μια φορά κι έναν καιρό, επισκέφθηκα τον ποταμό που το όνομά του είναι Αποσελέμης.

Βρίσκεται στην Κρήτη και συγκεκριμένα στον νομό Ηρακλείου, κοντά στον δήμο Χερσονήσου. Κοτσυφάκια, πουλάκια, μελισσούλες και άλλα.. όπως πάντα τα πουλιά κελαηδούσαν, οι μέλισσες επέμεναν με ένα δυνατό ζzzz και τα κοτσυφάκια τραγουδούσαν μελωδικά. Οι πεταλούδες ταξίδευαν στον ουρανό, δείχνοντας τα υπέροχα χρώματά τους. Οι νεροχελώνες κολυπούσαν, τα ψάρια χοροπηδούσαν. Εκεί τα πρόβατα έτρωγαν, οι μύγες πετούσαν, οι αράχνες ύφαιναν τον ιστό τους.

Εμένα το αγαπημένο μου ζωάκι είναι το σαλιγκάρι. Τα σαλιγκάρια είναι μικρά και όμορφα. Το χρώμα τους είναι κάπως γκριζο και το κεφάλι τους μπεζ.

Κάπου εδώ ξεκινά η ιστορία μου...

Το σαλιγκαράκι κουβαλούσε πέτρες και άλλα πάρα πολλά αντικείμενα (δηλαδή πράγματα). Το σαλιγκάρι είναι πάρα πολύ χαρούμενο που ζει στον Αποσελέμη. Είναι φίλος με όλα τα άλλα ζώα που έχουν ως τόπο διαμονής τον Αποσελέμη. Το επόμενο πρωί λοιπόν, το σαλιγκαράκι μας βρήκε μια καλή καινούρια φίλη. Την κυρία καβουρίνα, που την λένε καβουρίνα Κατερίνα. Ω! Τι σύμπτωση! Έχει το ίδιο όνομα με εμένα.

Είναι κόκκινη, σεμνή και ταπεινή κυρία. Έχει έξι εγγονάκια. Όμως κάτι συνέβη ξαφνικά στο σαλιγκάρι. Ένας άνθρωπος το πάτησε και το δολοφόνησε! Όλοι οι φίλοι του ήταν λυπημένοι και έκλαιγαν. Έφυγαν πάρα πολύ απογοητευμένοι. Δεν μπορούσαν να παίξουν, ούτε να κοιμηθούν, ούτε να χορέψουν! Ο φίλος τους, τους έλειπε!

Κάθε μέρα σκέφτονται το σαλιγκαράκι. Κάποια άλλη μέρα εκεί που καθόντουσαν στενοχωρημένοι που δεν μπορούσαν να καταφέρουν να

ξαναβρούν έναν τέτοιο καλό φίλο, ξαφνικά τους πλησίασε ένα είδος της πανίδας. Προτού γίνουν φίλοι, τους είπε μια μαντινάδα. «Αφού έχεις άλλον στην καρδιά σου, εμένα τι με θέλεις, να μου παιδεύεις το μυαλό αφού δεν υποφέρεις».

Την άλλη μέρα το πρωί, πρότεινε να γίνουν φίλοι.

-Ναι!! Θέλουμε!! Απάντησαν εκείνοι. Είχαμε φίλο και ένα σαλιγκάρι. Όμως τον πάτησαν και τον σκότωσαν. Το καημένο το σαλιγκαράκι...

-Πώς σε λένε; Εγώ είμαι ο κάβουρας, ο Σπύρος. Είμαι 0,50 κιλά. Το κορμί μου είναι γερό και δυνατό. Έχω εκατό εγγονάκια και πενήντα παιδιά. Τα χέρια μου είναι πάρα πολύ κοφτερά. Είμαι κόκκινος και λιγάκι χοντρός. Είμαι λίγο κοντός. Έχω ύψος 1,99 εκατοστά. Έχουμε κι άλλη μία φιλενάδα καβουρίνα που την λένε Κατερίνα. Έχει έξι εγγονάκια και είναι 0,4 κιλά. Έχει δύο παιδιά. Το κορμί της είναι γερό και πάρα πολύ δυνατό. Μοιάζει να φοράει πανοπλία.

Όπως βλέπεις είναι κι αυτή κόκκινη, όπως είσαι κι εσύ. Κάποτε ζύγιζε πεντακόσια γραμμάρια, αλλά όπως βλέπεις έχει χάσει πάρα πολλά κιλά.

-Τι προσπαθείς να κάνεις; Ρώτησε ο κάβουρας την καβουρίνα.

-Προσπαθώ να πιάσω αυτήν την μπάλα. Θες να σε βοηθήσω;

-Ναι, αν μπορείς!

-Ορίστε η μπάλα που ήθελες, αυτή δεν είναι;

-Ναι, αυτή είναι! Σε ευχαριστώ πολύ!

-Παρακαλώ.

-Θες να παίξουμε; Είπε η καβουρίνα, στον κάβουρα Σπύρο.

Αυτός της απάντησε με ένα πολύ πολύ μεγάλο ΝΑΙ!!!

Μετά έπαιζαν βόλεϊ, τένις, ποδόσφαιρο και άλλα πάρα πολλά ομαδικά παιχνίδια. Μετά ήρθαν όλοι μα όλοι οι άλλοι φίλοι και ρώτησαν.

-Μπορούμε να παίξουμε κι εμείς μαζί σας;

-Βεβαίως και μπορείτε να παίξετε γιατί είμαστε όλοι μαζί μια παρέα και μία ομάδα. Πρέπει να παίζουμε όλοι μαζί να μην αφήνουμε κανέναν μοναχό του, εκτός παιχνιδιού.

Στη συνέχεια, έπαιζαν, τραγουδούσαν και χόρευαν... εξάλλου, όπως λέει και η σοφή μας κουκουβάγια, που είναι και αυτή μέλος της πλούσιας πανίδας της περιοχής μας κανένας δεν είναι ούτε καλύτερος, ούτε χειρότερος...απλά όλοι είμαστε διαφορετικοί!

Το άλλο πρωί, ήρθαν μια βόλτα από την περιοχή οι άνθρωποι. Άραγε μας επισκέφθηκαν για να δημιουργήσουν νέα προβλήματα; Νομίζω πως αυτή τη χρονιά θα είναι κοντά μας για να προστατεύουν. Ήρθε πια ο χειμώνας τα ζώα όλα κρύωναν και δεν μπορούσαν να παίξουν. Μερικά έπεσαν σε έναν βαθύ ύπνο.

Μετά ήρθε πάλι το καλοκαίρι και μαζεύτηκαν ξανά στη γειτονιά λίγο καιρό, χωρίς να κρυώνουν. Ήρθαν και άλλοι φίλοι τους από μακρινούς τόπους. Τα γέλια και οι φωνές τους ακούγονταν από πολύ μακριά!

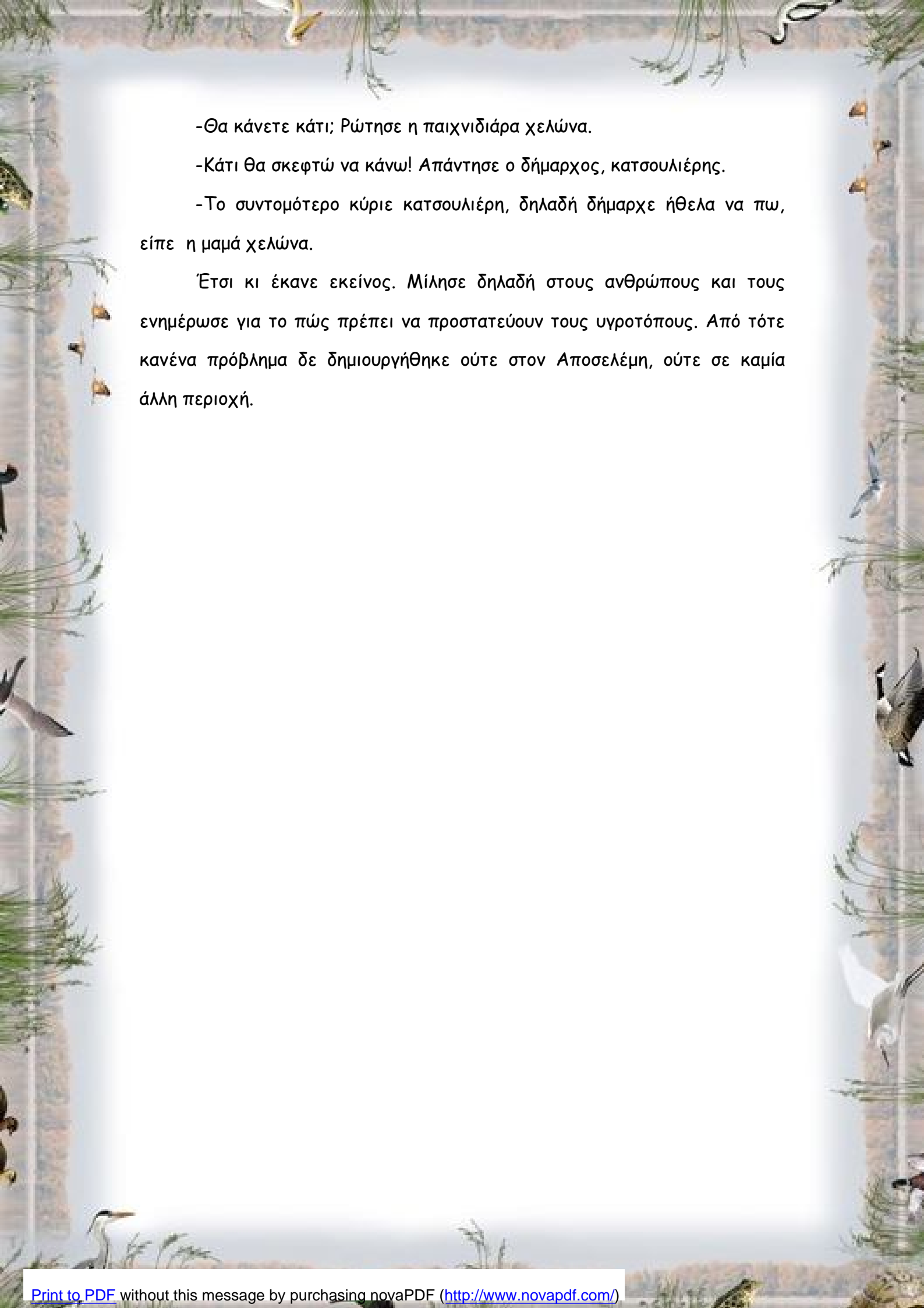
«Η ιστορία της χελώνας»

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσε μια χελώνα, που την έλεγαν παιχνιδιάρια χελώνα. Ήταν τόσο παιχνιδιάρια, το λέει άλλωστε και το όνομά της! Έπαιζε πολύ αλλά είχε και ένα ωραίο ημερολόγιο προγραμματισμό. Πρωί, πρωινό, μεσημέρι, μεσημεριανό και το βράδυ βραδινό. Μετά ένα καληνύχτα από τη μαμά και τον μπαμπά. Ξέχασα να σας πω ότι η μικρή μας χελωνίτσα έχει τον μπαμπά της, τη μαμά της και ένα μικρό χελωνάκι αδερφάκι της. Η χελωνίτσα μας έχει πράσινο χρώμα. Ο μπαμπάς έχει πολύ σκούρο πράσινο χρώμα. Της μαμάς είναι ίδιο σαν της παιχνιδιάριας χελωνίτσας και το μωρό του έχει ανοιχτό πράσινο.

Κάθε μεσημέρι γυρίζει από το χελωνοσχολείο τρώει όλη η οικογένεια και μετά ένα μπάνιο στον αγαπημένο τους ποταμό είναι ό,τι πρέπει. Το όνομα του ποταμού είναι Αποσελέμης. Κάνουν μπάνιο καμιά φορά εκεί πέρα και ο κύριος βάτραχος. Εκτός από αυτόν υπάρχουν άνθρωποι. Αλλά μερικοί από αυτούς πετούν σκουπίδια και σακούλες που τις τρώνε οι χελωνίτσες κατά λάθος και πεθαίνουν. Δυστυχώς έτσι καταλήγει να είναι η ζωή μιας χελώνας.

Ξέχασα να σας πω πως μένουν σε μία σπηλιά, δίπλα από τον όμορφο υγρότοπο Αποσελέμη. Τη νύχτα κοιμήθηκαν όλοι και το πρωί ακουγόταν δυνατός θόρυβος. Είχαν εισβάλει στον υγρότοπο κυνηγοί και ψαράδες. Τα πουλιά έφευγαν τρομαγμένα και ο μπαμπάς χελώνας ρώτησε γιατί φεύγουν όλοι έτσι από τον τόπο. Εκείνα απάντησαν πως φοβούνται ότι θα τα σκοτώσουν. Όλα τα πουλιά έφυγαν. Η χελωνοοικογένεια πήγε στον δήμαρχο κατσουλιέρη αλλά δεν ήταν στο δημαρχείο. Ήταν στο κομμωτήριο του αγαπημένου του κουρέα τον κύριο γλαρωμένο. Έβαζε του κατσουλιέρη ζελέ για να διατηρήσει το λοφίο στο κεφάλι του.

Εκεί τον βρήκαμε και του μεταφέραμε τι συμβαίνει στην οδό Αποσελέμη

-Θα κάνετε κάτι; Ρώτησε η παιχνιδιάρικη χελώνα.

-Κάτι θα σκεφτώ να κάνω! Απάντησε ο δήμαρχος, κατσουλιέρης.

-Το συντομότερο κύριε κατσουλιέρη, δηλαδή δήμαρχε ήθελα να πω, είπα η μαμά χελώνα.

Έτσι κι έκανε εκείνος. Μίλησε δηλαδή στους ανθρώπους και τους ενημέρωσε για το πώς πρέπει να προστατεύουν τους υγροτόπους. Από τότε κανένα πρόβλημα δε δημιουργήθηκε ούτε στον Αποσελέμη, ούτε σε καμία άλλη περιοχή.

«Η ζωή σε έναν υγρότοπο είναι περιπετειώδης!»

Ένα κυριακάτικο υγροπρωινό, σε μία λίμνη μαγική, όταν όλα τα ζώα και τα φυτά είχαν ξυπνήσει... στη μαγική λίμνη είχε συμβεί κάτι τρομερό! Ήταν γεμάτη σκουπίδια! Πιστέψτε με η μαγική λίμνη είχε μαγικές ικανότητες! Ρόλος της ήταν να βοηθάει τα ζώα, όταν αυτά είναι πληγωμένα ή όταν φάχνουν νερό, φαγητό και σπίτι, τα βοηθάει να βρουν τη λύση στο πρόβλημά τους.

Η άσπρη πεταλούδα, ήταν η πρώτη που ξύπνησε. Μετά η ροζ χελώνα, έπειτα τα δηλητηριώδη ψαράκια και τα άλλα ζωάκια από την πλούσια πανίδα της περιοχής.

-Κοιτάζτε παιδιά! Είπε η άσπρη πεταλούδα. Η λίμνη μας είναι γεμάτη σκουπίδια.

-Και βρώμικα νερά! Συμπλήρωσε η ροζ χελώνα, που δεν της άρεσε τώρα πια το σπίτι της.

Το επόμενο πρωινό ένα περίεργο φυτό σαν θάμνος, φύτρωσε κοντά στις ρίζες ενός ξεραμένου πεύκου. Ακριβώς κάτω από το φυτό ήταν ένα γυάλινο πράσινο μπουκάλι που κοιμόταν τόσο γλυκά, που τα άλλα ζωάκια το κοίταζαν μαγεμένα...εκτός από τα δηλητηριώδη ψαράκια.

-Τι χαζομάρα! Είπαν στα άλλα ζώα. Μην ψαροκολακεύεστε, πρέπει να μιλήσουμε στους ανθρώπους, είπαν ψιθυριστά τα δηλητηριώδη ψαράκια.

-Δεν πρέπει να σαχλιαρίζουμε είπε η ροζ χελώνα. Λοιπόν! Πού είχαμε μεινει;

-Πρέπει να μιλήσουμε στους ανθρώπους! Είπαν πλέον θυμωμένα τα δηλητηριώδη ψαράκια.

-Όμως πώς θα το κάνουμε; Ρώτησε η άσπρη πεταλούδα κι άρχισε να πετάει πέρα δώθε ώσπου... πασααφ!! Έπεσε μέσα σε ένα λουλούδι!

-Μμμμ!! Νόστιμο το νέκταρ είπε και συνέχισε να πίνει δείχνοντας ότι δεν θα χορτάσει ποτέ!

Ξαφνικά η ροζ χελώνα βρήκε κάτι! Ήταν ένα μικροσκόπιο και μαζί του μια σταγόνα νερό και ένα μπουκαλάκι με ροζ νερό. Η ροζ χελώνα φώναξε το πράσινο μπουκάλι, που είχε ξυπνήσει αλλά... δεν κατάλαβε ποιος ήταν. Έτσι το μπουκάλι, θέλησε να την γνωρίσει. Γνωρίστηκαν γρήγορα, γρήγορα και έγιναν αμέσως φίλοι καρδιακοί. Το μπουκάλι την σήκωσε τη χελώνα. Όμως, η μικρή ροζ χελώνα αντίκρισε κάτι τρομερό!

-Εεεε!! Φιλαράκια για ελάτε να δείτε κάτι είπε η ροζ χελώνα.

Μέσα στη σταγόνα υπήρχε μια Δάφνια, ένας μικροοργανισμός, που ίσως να τους βοηθούσε.

Ο μόνος τρόπος, όπως είπαν μερικά δηλητηριώδη ψάρια, είναι να μιλήσουμε στους ανθρώπους. Αυτή είναι η λύση! Είπε η άσπρη πεταλούδα.

-Έχεις δίκιο! Είπε το ξεραμένο πεύκο, που του άρεσε πολύ η ιδέα της άσπρης πεταλούδας.

Γι' αυτό προσπάθησαν να τους μιλήσουν αλλά... το θέμα ήταν πως δεν μπορούσαν να της μιλήσουν, διότι δεν ήξεραν τη γλώσσα της. Τότε το πράσινο μπουκάλι είδε ένα σαλιγκάρι της λίμνης! Σπάνια το έβρισκε κανείς! Ήταν είδος ενδημικό, δηλαδή ζούσε μόνο σε εκείνη την περιοχή. Είχε μπλε καβούκι και το σώμα του ήταν κίτρινο με κόκκινες βούλες.

-Γεια σας! Τι κάνετε;

-Καλά, ευχαριστώ!

-Ποιο είναι το πρόβλημά σας; Αμέσως θα το λύσω εγώ! Είπε το παράξενο σαλιγκάρι.

-Το πρόβλημά μας είναι ότι δεν ξέρουμε τη γλώσσα της Δάφνιας. Μήπως, λέω μήπως εσείς τη γνωρίζετε; Ρώτησε η ροζ χελώνα.

-Και το ρωτάς; Εννοείται πως ξέρω τη γλώσσα της Δάφνιας, αφού εγώ της τα έμαθα όλα! Είπε το σαλιγκάρι. Μιλώ πολλές ξένες γλώσσες, είπε το

σαλιγκάρι! Λοιπόν αρχίζω.. «Δάφνια γουελατρόμπεν, μπουρου μπούρου ανσόνιφα βλι μου άρτεμονέρσα;»

-Τι τη ρώτησες; Ξέρεις τι της είπες; Μήπως είσαι μάντης; Ρώτησε η ροζ χελώνα.

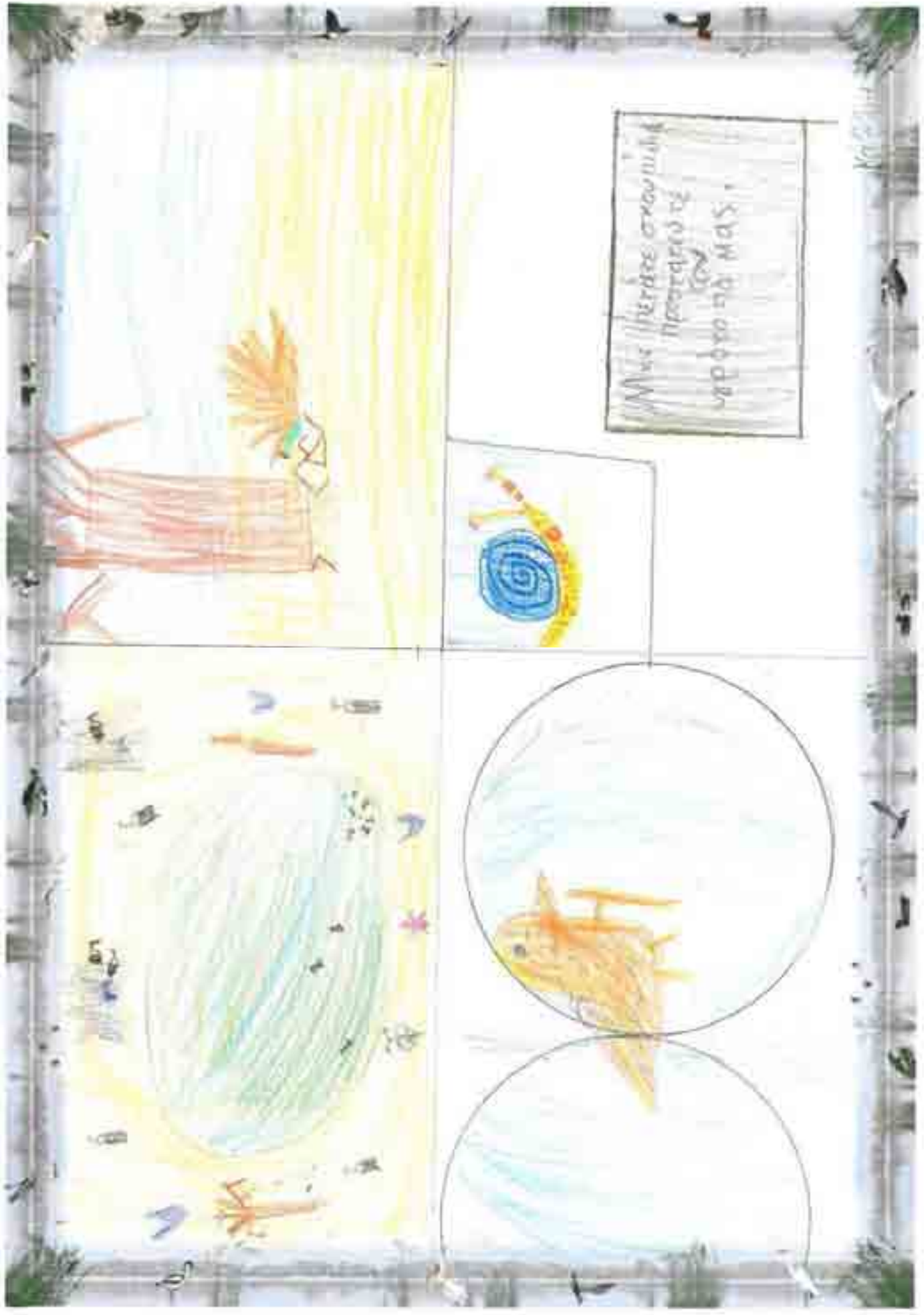
-Τη ρώτησα αν μπορεί να μιλήσει στους ανθρώπους διότι η μαγεμένη λίμνη είναι σε μαύρο χάλι. Ναι λοιπόν! Είμαι μάντης. Τη γυναίκα μου, μαζί με το παιδί μου, τους χίμηξε ένα αρπαχτικό πουλί, είπε.

-Τι κρίμα, είπε μία πασχαλίτσα που κρυφάκουγε όλη αυτήν την ώρα πίσω από έναν θάμνο.

-Και πώς παρακαλώ θα το κάνει αυτό η Δά-φνι-α ; ρώτησε η πεταλούδα.

-Να μαντέψω θα πάει στο εργαστήριο φυσικών επιστημών και θα κρατάει αυτήν την ταμπέλα που θα γράφει : «*Μην πετάτε σκουπίδια στη λίμνη μας!*».

Τελικά η Δάφνια έδωσε τη λύση, πήγε στο εργαστήριο, οι άνθρωποι είδαν την ταμπέλα και μάζεψαν τα σκουπίδια από την μαγεμένη λίμνη. Έπειτα, η Δάφνια επέστρεψε στη λίμνη. Τα άλλα ζώα έζησαν ευτυχισμένα κι από τότε αυτήν την ιστορία την έλεγαν στα παιδιά τους κι αυτά με τη σειρά τους στα δικά τους παιδιά και ζήσαν αυτοί καλά... Ήταν πολύ σωστή η κίνησή τους να ενημερώσουν τους ανθρώπους για όσα συνέβαιναν στη λίμνη. Οι άνθρωποι σύντομα κατάλαβαν πόσο μεγάλη αξία έχουν όλοι οι υγρότοποι για τους κατοίκους αυτού του πλανήτη.

«Η πιο ωραία περιπέτεια!»

Μια φορά κι ένα καιρό σε μια χώρα μαγική ζούσαν σ' έναν ποταμό μια χελώνα και ένας σκύλος. Η χελώνα ήταν θεόρατη! Παρόλα αυτά όμως ήταν κομψή. Ο σκύλος είχε παραπάνω μερικά κιλάκια, αλλά ήταν ψηλός και χνουδωτός. Η χελώνα έτρωγε μέδουσες και δυστυχώς σακούλες, που νόμιζε πως είναι μεδουσάκια. Μια μέρα γνωρίστηκαν και ο σκύλος αν και του άρεσαν πολύ τα χελωνάκια, υποσχέθηκε πως δεν θα ξαναφάει χελώνα και προτιμά να τρώει άλλου είδους κρέας. Όμως το σημαντικό δεν σας το είπα. Η παρέα είχε μεγαλώσει και έγιναν φίλοι με όλη την χλωρίδα και την πανίδα της περιοχής του υγροτόπου.

Δυστυχώς όμως, μια μέρα ξαφνικά ένα φορτηγό έφερε και άδειασε μια καρότσα με μπάζα. Μια πέτρα κύλησε και έκλεισε τη φωλιά της χελώνας

-Ωχ!! Μην κλείνεις τη φωλιά μου, φώναξε έντρομη η χελώνα. Την ίδια στιγμή ένα μπουκάλι χτύπησε στο κεφάλι τον σκύλο.

-Αουτς!!! Φώναξε ουρλιάζοντας και άρχισε να κλαίει. Η χελώνα χωρίς να ξέρει τι να κάνει, τον ενημέρωσε ότι είναι γιατρός. Τον πήγε λοιπόν στο χελωνοσκυλοϊατρείο. Εκεί ο χελωνοσκυλογιατρός, η χελώνα δηλαδή, είδε ότι το μπουκάλι είχε κάνει μεγάλη ζημιά στο κεφάλι του σκύλου. Τα κατάφερε όμως κι τον γιάτρεψε! Εν τω μεταξύ στην παραλία οι άνθρωποι κατάλαβαν το κακό που προκάλεσαν στα ζώα και μάζεψαν τα σκουπίδια.

Ένα καβούρι είπε: «Επιτέλους μάζεψαν την παραλία και άφησαν φαγητό πραγματικό!!»

Μια πάπια είπε: «Όλο φαί θες εσύ, κάνε και λίγη γυμναστική!

-Όχι, γιατί κουράζομαι. Α!! Πώς πάχυνες εσύ!

-Κάνε γυμναστική και φρόντισε να ακολουθείς υγιεινή διατροφή.

Δηλαδή πολλά φρούτα και λαχανικά

-Επίσης μπορείς να παρακολουθείς και άλλες δραστηριότητες όπως ο χορός ή το θέατρο.

-Καλό είναι το θέατρο αλλά θέλει ζωντάνια!

-Λάθος! Απαιτεί φαντασία και θέληση!

Ο αδέσποτος σκύλος έγινε καλά και βρήκε αφεντικό. Η χελώνα βρήκε καινούρια φίλη, τη βίδα και έπαιζαν με τον σκύλο κρυφτό, κυνηγητό και άλλα παιχνίδια. Η βίδα ζύγιζε πέντε κιλά και έτρωγε χταπόδι με ούζο και μπαρμπούνη με κρασί. Έπαιζαν πάρα πολύ με τον σκύλο! Ο σκύλος προσπάθησε να φάει χταποδάκι!

-Δε μου λέτε το χταπόδι είναι ζωντανό; Ρώτησε ο σκύλος.

-Ναι είναι ζωντανό, απάντησε η βίδα.

-Τι είπες; φοβισμένος ρώτησε ο σκύλος, αλλά το δοκίμασε.

Μμμμ!! Τέλειο είπε μασουλώντας λαίμαργα. Από εκείνη την ημέρα στην παραλία οι τρεις φίλοι χωρίστηκαν και δεν ξανασυναντήθηκαν πια.

Ο σκύλος πήγε στην Αμερική, η χελώνα στο Παρίσι και η βίδα παρέμεινε στην παραλία. Η ημέρα όμως εκείνη θα μείνει αξέχαστη στη μνήμη τους.

Παλι και λαοες τρι μου
μου και λαοες τρι μου

«Η παρέα μαθαίνει πολεμικές τέχνες»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια παρέα. Ο σκαντζόχοιρος, ο σταχτοτσικνιάς, ο αετός, η χελώνα, ο σκύλος και η ακρίδα. Περνούσαν πολύ ωραία ώσπου μια μέρα μολύνθηκαν όλα τα νερά των λιμνών και ο αέρας. Έτσι έφυγαν από εκεί. Έφαχναν φαγητό και δεν υπήρχε πουθενά! Όμως μια μέρα, βρήκαν «στέγη», φαγητό και νερό, σε έναν ποταμό, τον Αποσελέμη.

Ένα βράδυ που κοιμόντουσαν, έκανε ανεμοστρόβιλο που τους πήρε και τους σήκωσε και έτσι χάθηκαν όλοι. Έφαχναν ο ένας να βρει τον άλλο. Έφαχναν...έφαχναν αλλά τίποτα.

Μια μέρα βρέθηκαν μερικοί. Όμως τρεις έλειπαν. Η ακρίδα, ο σταχτοτσικνιάς και ο αετός. Οι άλλοι τους έφαχναν στα δάση, στα βουνά, στις θάλασσες όμως τους βρήκαν σε ένα ποτάμι μαζί καθώς έπιναν νερό. Πήγαν στον υγρότοπο και ο λαγός αναρωτήθηκε:

-Πού θα βρούμε νερό;

Ο σταχτοτσικνιάς δε μιλούσε ούτε η ακρίδα μιλούσε απλά περίμεναν να ξημερώσει, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους.

Έτσι κι έγινε! Έφυγαν και πήγαν αλλού. Περπατούσαν όλη μέρα. Δεν είχαν τι άλλο να κάνουν. Είδαν μια χελώνα που την έλεγαν Σούση. Ήταν μια παράξενη χελώνα. Τους πρότεινε να πάρουν αυτόν τον δρόμο για να μην έχουν μπλεξίματα. Αυτοί την άκουσαν και πήραν τον δρόμο που τους είχε πει, όμως συνάντησαν κινδύνους! Έπειτα για καλή τους τύχη, μια νεροχελώνα με γαλήνια μορφή τους πρότεινε να πάνε σπίτι να πιουν κανένα τσαγάκι. Μόλις έφτασε, έφυγαν και η νεροχελώνα τους ρώτησε αν μπορεί να πάει και εκείνη μαζί.

-Φυσικά. Έλα μαζί μας γλυκιά νεροχελώνα. Σε όλη τη διαδρομή η υπομονετική χελώνα διηγιόταν την ιστορία της Σούση.

Να σας διηγηθώ και εγώ την ιστορία...Μια φορά σε έναν τόπο μακρινό ζούσε η χελώνα Σούση. Ήταν πολύ δύστροπη. Δεν είχε παρέα και μια μέρα αποφάσισε να φύγει μακριά. Όλοι σκέφτηκαν πως ξέμπλεξαν από αυτή, ήταν όλοι χαρούμενοι χωρίς αυτή. Ο χρόνος περνούσε όμως η χελώνα έστειλε να τους παρακολουθούν κάτι γάτες που ήξεραν καράτε!

Όμως οι ήρωες μας, δεν ήξεραν καράτε. Τους παρακολουθούσαν, δεν τους έχαναν από τα μάτια τους. Έφτασαν σε ένα ποτάμι. Καθώς έπιναν νερό, ξαφνικά πετάχτηκε ένα νερόφιδο και τους ρώτησε γιατί πίνουν το νερό του. Και συνέχισε... «να σας πω τη μοίρα σας! Έχω την αίσθηση ότι η χελώνα έστειλε να σας παρακολουθούν γάτες που ξέρουν καράτε. Είναι πιθανόν να σας δείρουν και να πάρουν τη σφαίρα σας. Αφού δεν ξέρετε καράτε, μπορώ να σας μάθω εγώ, είπε το παράξενο νερόφιδο. Όταν σας χτυπήσουν στη μούρη, εσείς θα σκύβετε κάτω, μόλις προσπαθήσουν να σας χτυπήσουν στα πόδια εσείς θα χοροπηδάτε. Θα προσπαθείτε να μην μπορούν να σας χτυπήσουν και όχι να τους χτυπήσετε. Μόλις βρείτε ευκαιρία θα οπισθοχωρήσετε. Σας θυμίζω ότι μαθαίνουμε πολεμικές τέχνες όχι για να κάνουμε επίθεση. Πρέπει να γνωρίζουμε πολύ καλά πώς να αμυνθούμε.»

-Ευχαριστούμε πολύ νερόφιδο!

Μπορώ να έρθω μαζί σας; Ρώτησε το νερόφιδο.

-Μπορείς να έρθεις αφού είσαι φίλος μας.

Στο τέλος έζησαν αυτοί καλά και ειρηνικά και εμείς καλύτερα!

«Το μεγάλο πάρτι»

Μια φορά κι έναν καιρό πριν από πολύ καιρό, ήταν μια ζωοπαρέα, που δεν μάλωνε καθόλου. Μια μέρα πήγαν βόλτα όμως σε δύο λεπτά συνάντησαν πέντε κυνηγούς.

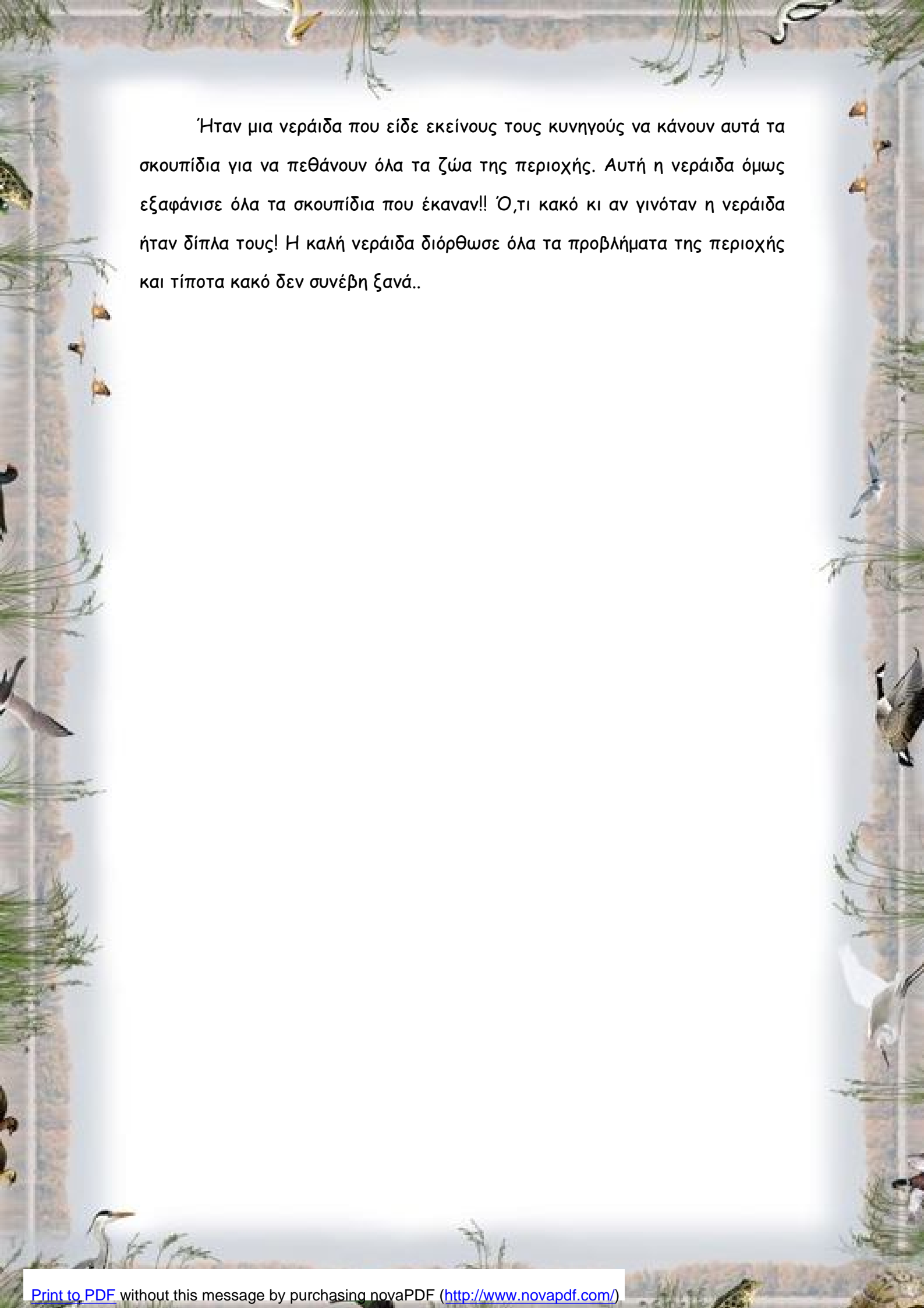
Έγραφε σε μία ταμπέλα: «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ, αλλά αυτοί δεν το πρόσεξαν. Σκότωσαν πολλές πάπιες, πολλές χήνες και πολλούς κύκνους. Είχε και χελώνες αλλά μέχρι να φύγουν να κρυφτούν οι κυνηγοί τις σκότωσαν κι αυτές.

Ευτυχώς όμως, κάποια ζώα κατάφεραν και τους ξέφυγαν. Οι κυνηγοί κουράστηκαν και έφυγαν να ξεκουραστούν.

Όλα τα άλλα ζώα χάρηκαν πολύ. Όμως στεναχωρήθηκαν για τα υπόλοιπα ζώακια. Το επόμενο πρωί αποφάσισαν να κάνουν ένα μεγάλο πάρτι! Χόρεψαν, διασκέδασαν και έφαγαν.

Κάποια ζώα χόρεψαν τσα τσα τσα, κάποια βούτηξαν στην πισίνα και κάποια δεν χόρταιναν να τρώνε από τον πεντανόστιμο μπουφέ. Όλο αυτό το πάρτι ήταν γεμάτο περιπέτειες, γεμάτο μουσική και χορό! Από το πρωί ως το βράδυ.

Το άλλο πρωί όμως κουράστηκαν η φαλαρίδα, ο κατσουλιέρης, ο σταχτοτσικνιάς, ο γυρίνος, ο μπαμπάς του ο βάτραχος και ο Θεός του ο δενδροβάτραχος καθώς και ο αργυροπελεκάνος. Ξεκουράζονταν τρεις μέρες. Την Τρίτη μέρα όταν ξύπνησαν είδαν τη λίμνη τους γεμάτη σκουπίδια. Στεναχωρήθηκαν αλλά ο αργυροπελεκάνος αναρωτιόταν ποιος και γιατί τα είχε κάνει έτσι χάλια. Ο σταχτοτσικνιάς που ζύγιζε πεντακόσια γραμμάρια είπε: αύριο το πρωί θα αποφασίσουμε τι θα κάνουμε. Το επόμενο πρωί όταν σηκώθηκαν συμφώνησαν να πάνε αμέσως στη λίμνη. Μόλις έφτασαν, όλα τα ζώα είδαν τη λίμνη τους ολοκάθαρη. Δεν υπήρχε ούτε ένα σκουπιδάκι! Ενθουσιάστηκαν πάρα πολύ! Αναρωτιόντουσαν πώς είχε γίνει αυτό το θαύμα.

Ήταν μια νεράιδα που είδε εκείνους τους κυνηγούς να κάνουν αυτά τα σκουπίδια για να πεθάνουν όλα τα ζώα της περιοχής. Αυτή η νεράιδα όμως εξαφάνισε όλα τα σκουπίδια που έκαναν!! Ό,τι κακό κι αν γινόταν η νεράιδα ήταν δίπλα τους! Η καλή νεράιδα διόρθωσε όλα τα προβλήματα της περιοχής και τίποτα κακό δεν συνέβη ξανά..

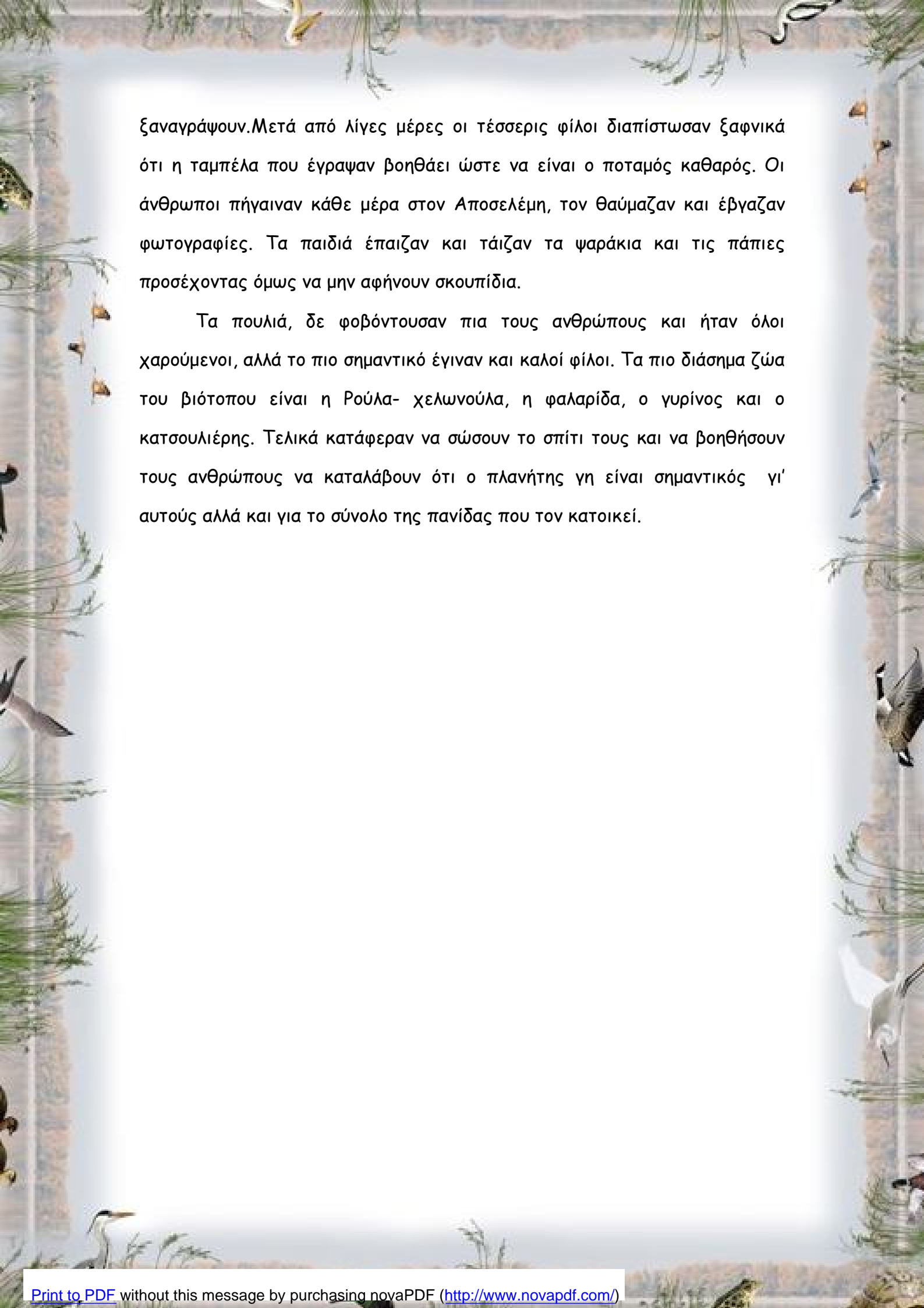
Bunty Power of Veda

«Η περιπέτεια των ζώων»

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε μια χελώνα στον υγρότοπο του Αποσελέμη και την έλεγαν Ρούλα, ζύγιζε τρία κιλά. Φοβόταν πολύ τους ανθρώπους που πετούσαν σκουπίδια στους υγρότοπους! Έτσι μία μέρα ήρθε ένας άνθρωπος στον Αποσελέμη και η Ρούλα τον ρώτησε αν μπορεί να πει σε όλους τους ανθρώπους να φροντίζουν όλους τους υγροτόπους της γης. Τότε εκείνος πέταξε το μπουκάλι που έπινε στον Αποσελέμη και η Ρούλα έκασε σε μία γωνία και έκλαιγε.

Μετά από λίγη ώρα ήρθε μία φαλαρίδα και τη ρώτησε: «γιατί κλαις χελωνούλα;» «επειδή δεν μπορώ να κρατήσω το σπίτι μου καθαρό», της απάντησε! Τότε έκασε κι εκείνη και έκλαιγε με υγροδάκρυα. Αργότερα ήρθε ένας γυρίνος που και αυτός αναρωτήθηκε «γιατί κλαίνε η χελωνούλα και η φαλαρίδα». «Κλαίμε διότι, δεν μπορούμε να κρατήσουμε το σπίτι μας καθαρό». Έτσι έκασε και ο γυρίνος δίπλα από τη φαλαρίδα, που καθόταν δίπλα στη χελωνούλα και έβγαζε υγροδάκρυα. Εκεί που έκλαιγαν ερχόταν ένας κατσουλιέρης από το κομμωτήριο και αναρωτήθηκε κι αυτός γιατί κλαίνε. Όλοι μαζί προσπάθησαν να εξηγήσουν τι συνέβαινε. Σε μία στιγμή ξαφνικά σταμάτησαν τα δάκρυα και αποφάσισαν να δράσουν.

Έτσι λοιπόν, άρχισαν όλοι μαζί να οργανώνουν ένα σχέδιο. Να γράψουν σε μία ταμπέλα «Παρακαλώ σεβαστείτε το περιβάλλον, τα σκουπίδια μας σκοτώνουν!» Έτσι κι έγινε! Έφτιαξαν μια ταμπέλα από ξύλο, την έβαψαν και έγραψαν με όμορφα και ανθρώπινα γράμματα «Σεβαστείτε το περιβάλλον, τα σκουπίδια μας σκοτώνουν!». Λόγο της επιτυχίας τους έκαναν γλέντια, έφαγαν, ήπιαν και χόρεψαν. Όμως ένας καστανοκέφαλος τα άκουσε όλα και πήγε και τα είπε όλα σε ένα μαύρο σύννεφο και από τα γέλια του έκανε κατακλυσμό. Τόσο πολύ γέλασαν! Όταν όμως ξύπνησαν το επόμενο πρωί, είδαν ότι η ταμπέλα ήταν σβησμένη από τον κατακλυσμό. Τότε αποφάσισαν να την

ξαναγράψουν. Μετά από λίγες μέρες οι τέσσερις φίλοι διαπίστωσαν ξαφνικά ότι η ταμπέλα που έγραψαν βοηθάει ώστε να είναι ο ποταμός καθαρός. Οι άνθρωποι πήγαιναν κάθε μέρα στον Αποσελέμη, τον θαύμαζαν και έβγαζαν φωτογραφίες. Τα παιδιά έπαιζαν και τάζαν τα ψαράκια και τις πάπιες προσέχοντας όμως να μην αφήνουν σκουπίδια.

Τα πουλιά, δε φοβόντουσαν πια τους ανθρώπους και ήταν όλοι χαρούμενοι, αλλά το πιο σημαντικό έγιναν και καλοί φίλοι. Τα πιο διάσημα ζώα του βιότοπου είναι η Ρούλα- χελωνούλα, η φαλαρίδα, ο γυρίνος και ο κατσουλιέρης. Τελικά κατάφεραν να σώσουν το σπίτι τους και να βοηθήσουν τους ανθρώπους να καταλάβουν ότι ο πλανήτης γη είναι σημαντικός γι' αυτούς αλλά και για το σύνολο της πανίδας που τον κατοικεί.

Maria - 10/10/2010

«Τα αβγά του Αργυροπελεκάνου»

Γεια σου, είμαι ο αργυροπελεκάνος. Ανήκω στην πλούσια ορνιθοπανίδα της χώρας σου! Ζυγίζω 1000 γραμμάρια. Είμαι πολύ μικρός σε ηλικία. Έχω πολλούς φίλους. Έχω φίλη την κατσουλιέρα. Ξέρετε τι τρώω; Τρώω ψάρια, κάβουρες, νερόφιδα. Το πρωί ψαρεύω, το μεσημέρι τσίζω τους νεοσσούς μου, το βράδυ κοιμάμαι.

Οι εχθροί μου είναι οι κυνηγοί και τα άγρια αρπαχτικά πουλιά. Γι' αυτό θα θέλαμε οι άνθρωποι να βοηθούν εμάς και τους υγροτόπους και τα άλλα τα ζώα της πανίδας. Ξέχασα να σας πω, ότι έχω και μία αδερφή και έναν αδερφό. Την αδερφή μου τη λένε Αργυρούλα και τον αδερφό μου Αργυρούλη. Είμαστε μία τρομερή οικογένεια! Συνήθως για μεσημέρι προτιμώ τα ψάρια διαφόρων ειδών της ιχθυοπανίδας όπως το πρικό, το γριβάδι, τον γουλιανό και τον τουρνά αλλά και άλλα και άλλα είδη της πανίδας όπως οι βάτραχοι και οι πεταλούδες.

Τον χειμώνα υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα. Πρέπει να είμαι πάντα στη φωλιά μου γιατί οι κυνηγοί μας κυνηγούν. Εμείς τρομάζουμε και στην προσπάθειά μας να τα σώσουμε, πετάμε τα αβγά μας, αυτά πέφτουν στο νερό και είτε παγώνουν είτε σπάνε. Έτσι δεν θα μπορέσουν ποτέ να γεννηθούν. Επίσης οι αετοί μας τρομάζουν, εμείς φεύγουμε και τελικά μας παίρνουν τα αβγά. Η βίδρα είναι ένας ακόμα κίνδυνος για εμάς. Εκεί που κολυμπάει κάνει μία τρύπα στις καλάμιές με τα κοφτερά της νύχια και παρασέρνει μαζί και τα αβγά μας. Τότε δεν καταφέρνουμε να αποκτήσουμε παιδάκια.

Tringas Argentina

«Κάτι περίεργο συμβαίνει στον υγρότοπο Αποσελέμη»

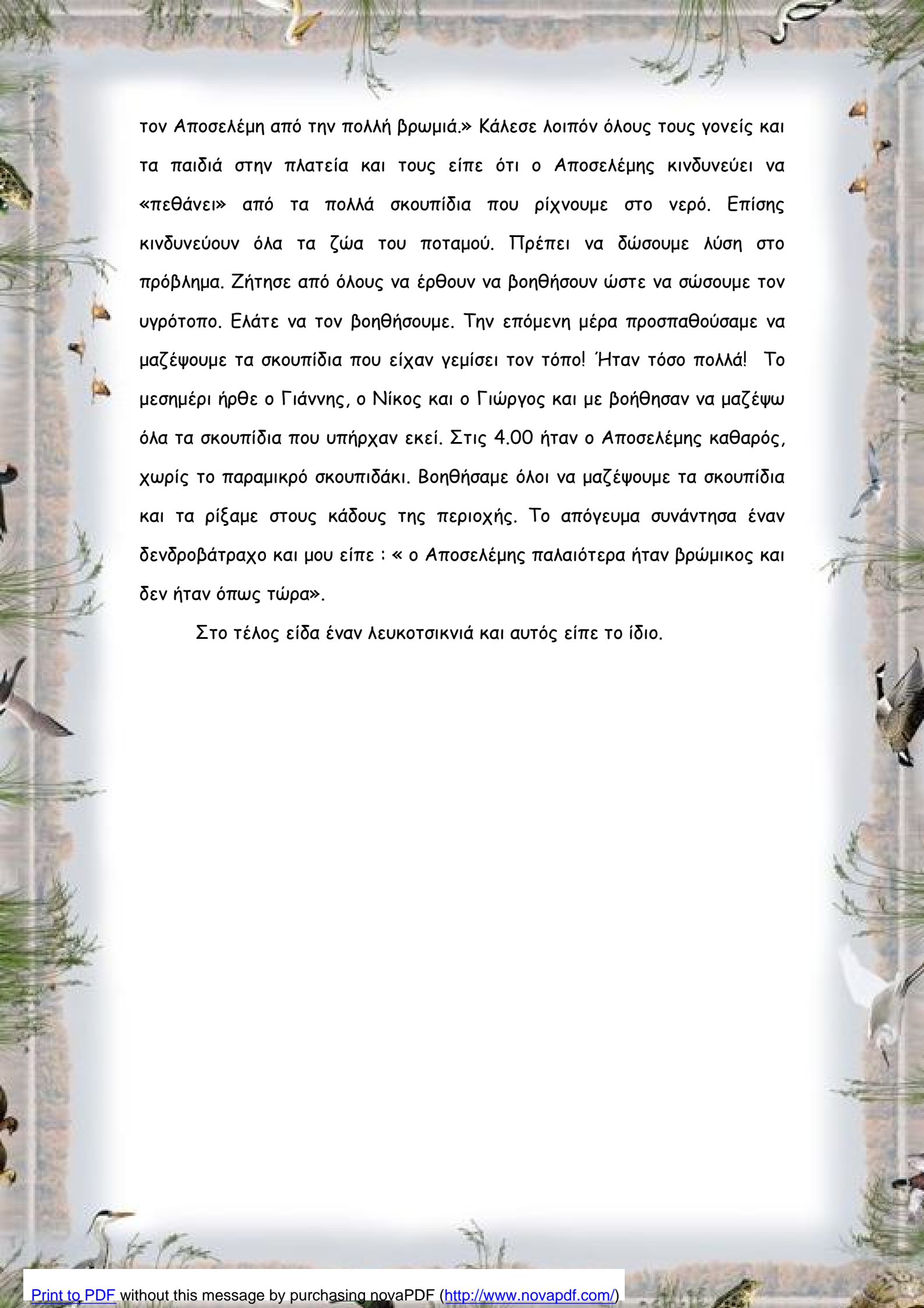
Ένα πρωινό του Ιούλη, ξύπνησε ο Γιώργος και είπε στη μαμά του: «Μαμά θέλω να κάνω ένα ταξίδι μακρινό. Η μαμά τα έχασε. Όταν σταμάτησε να μιλά το αγόρι, απάντησε η μαμά: «Θέλεις να γνωρίσεις από κοντά χελώνες, ψάρια και κύκνους. Έτσι δεν είναι; Αργότερα ο μικρός είπε: «Θέλω ένα εισιτήριο, θα μου δώσεις χρήματα, σε παρακαλώ;» Έτσι κι έγινε. Το άλλο πρωί έφτασε ο Γιώργος στην Πάτρα όμως δεν βρήκε αυτό που ήθελε. Έτσι πήγε στην Αθήνα όμως ούτε εκεί δεν τα βρήκε.

Το απόγευμα ξεκίνησε για τη Λειβαδιά. Εκεί έμεινε και επισκέφθηκε έναν υγρότοπο. Οι εκβολές του περιτριγυρίζονταν από καλαμιές, μερικά βούρλα, πλήθος από αλόφυτα δηλαδή. Πιο πέρα είδε αλμυρίκια. Παρατήρησε όμως πολλά είδη ορνιθοπανίδας, φαλαρίδες μικρούλες, δηλαδή νεοσσούς, αλκυόνες, σταχτοτσικνιάδες, όμως και νεροχελώνες, δένδροβάτραχους. Μετά από μέρες επισκέφθηκε την Κρήτη και συγκεκριμένα ένα χωριό, αυτό της Ανάληψης για να δει από κοντά τον Αποσελέμη.

Ο Αποσελέμης είναι ένας από τους σημαντικότερους υγροτόπους της Κρήτης. Έχει πολλά διαφορετικά είδη χλωρίδας όπως καλάμια, όμως στην περιοχή του φιλοξενείται ένα αρκετά μεγάλο πλήθος σπάνιας ορνιθοπανίδας. Είδε μάλιστα και κύκνους και πάπιες και άλλα είδη του ζωικού βασιλείου .

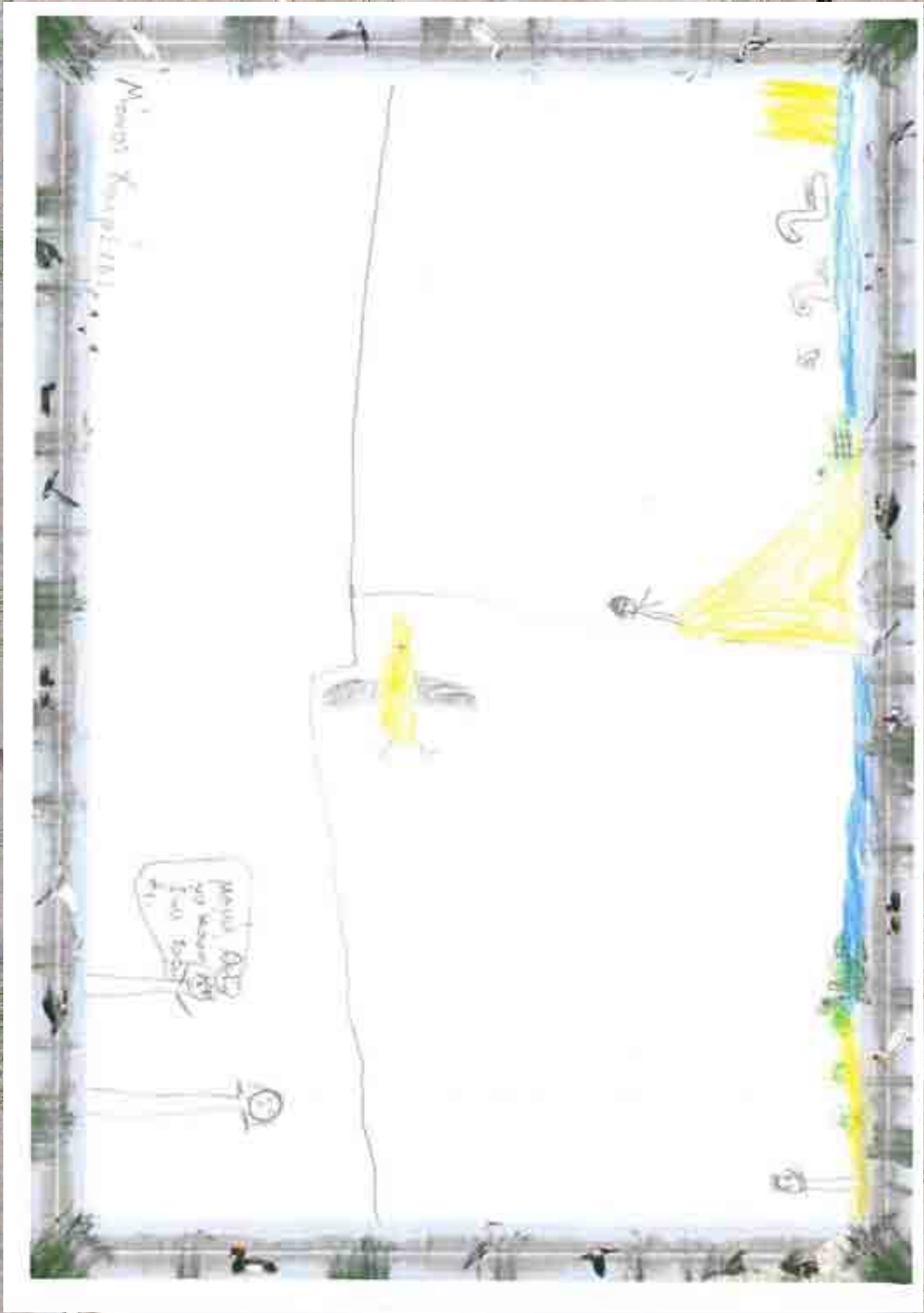
Άκουσα ότι οι άνθρωποι κάθονται και ανάβουν φωτιές επειδή διασκεδάζουν εκεί. Ο χώρος είναι υπέροχος! Ίσως να μην γνωρίζουν το κακό που προξενούν στην περιοχή. Επίσης κάποιοι γονείς πετούν σκουπίδια και το νερό βρωμίζει.

Μια μέρα συνάντησα τον Γιάννη και του μίλησα για τα πάντα σχετικά με τον υγρότοπο που ήταν φυσικός. Του μίλησα και για τους δένδροβάτραχους και τα γυρινάκια που ζουν στον Αποσελέμη. Καθώς μία μέρα ήρθε ο Μανώλης, συνάντησε μία χελώνα και εκείνη τον ενημέρωσε : «Πρέπει να διατηρήσουμε

τον Αποσελέμη από την πολλή βρωμιά.» Κάλεσε λοιπόν όλους τους γονείς και τα παιδιά στην πλατεία και τους είπε ότι ο Αποσελέμης κινδυνεύει να «πεθάνει» από τα πολλά σκουπίδια που ρίχνουμε στο νερό. Επίσης κινδυνεύουν όλα τα ζώα του ποταμού. Πρέπει να δώσουμε λύση στο πρόβλημα. Ζήτησε από όλους να έρθουν να βοηθήσουν ώστε να σώσουμε τον υγρότοπο. Ελάτε να τον βοηθήσουμε. Την επόμενη μέρα προσπαθήσαμε να μαζέψουμε τα σκουπίδια που είχαν γεμίσει τον τόπο! Ήταν τόσο πολλά! Το μεσημέρι ήρθε ο Γιάννης, ο Νίκος και ο Γιώργος και με βοήθησαν να μαζέψω όλα τα σκουπίδια που υπήρχαν εκεί. Στις 4.00 ήταν ο Αποσελέμης καθαρός, χωρίς το παραμικρό σκουπιδάκι. Βοηθήσαμε όλοι να μαζέψουμε τα σκουπίδια και τα ρίξαμε στους κάδους της περιοχής. Το απόγευμα συνάντησα έναν δενδροβάτραχο και μου είπε : « ο Αποσελέμης παλαιότερα ήταν βρώμικος και δεν ήταν όπως τώρα».

Στο τέλος είδα έναν λευκοτσικνιά και αυτός είπε το ίδιο.

MAYOR, DICK
NO MONEY FOR
THE ROAD

MAYOR, DICK
NO MONEY FOR
THE ROAD

